

Ulvrote 21, sammanfattning KH5.3

Författare: Maria Rodén

Förord

Eftersom det är skrivet ur minnet efter lajvet kan en del händelser ha mindre fel i sig, exempelvis gällande samtal. Det är inte säkert att allt ligger i rätt ordning heller, även om jag försökt minnas så korrekt som möjligt. Dessutom är det troligt att något fallit mig ur minnet och kommer jag på något kommer jag lägga till det.

Några saker har inte hänt på riktigt, utan de är en efterkonstruktion för att täcka för off-ärenden. Framförallt som arrangör kan det bli ett par sådana. Dessa är markerade med en siffra och parentes. Sist finns en förklaring på vad som verkligen skedde och varför. En del av texten är också friserad för bättre flyt och ökad realism. Exempelvis är skador beskrivna som om de skett på riktigt, inte som att de var lajvskador (det ser så fånigt ut att skriva att man sköt någon och sedan plockade upp pilen efter att den studsat undan).

Efteråt är sådant som hänt karaktärerna efter lajvet. Allt är inte checkat med folk som nämns i texten, så se det än så länge som ett förslag på vad som kan ha skett.

Observera att texten är skriven ur ett inlajvperspektiv, med Alys syn på händelserna. Saker och personer som irriterade Aly har alltså jag som spelare ofta haft roligt åt rent off. Personer hon ansett inkompetenta, falska eller dylikt har inte nödvändigtvis varit det. Etcetera. Rent off är jag väldigt nöjd med våra spelare, både de jag hade nöjet att spela mot och med.

Fredag 11 november

Aly sträckte på sig och rullade lätt med huvudet för att mjuka upp nacken. Hon hade precis satt ner sin ryggsäck på den lite lätt fuktiga marken under det vita tygtaket som var uppspänt över deras sovplats. Äntligen vid lägret och det fanns ännu en gnutta dagsljus kvar som dock snabbt var på upphällning. Hon spände om sitt koger så att det satt på ryggen istället för vid höften där hon normalt bar det när hon gick med ryggsäck, innan hon såg till att ha vad som än kunde tänkas behövas. Som vanligt hade hon med sig det mesta hon behövde för uppdrag i sin normala stridsmundering och hade ombyte, sovpackning, matgrejer och lite annat praktiskt med sig i ryggsäcken.

Lägret var i princip till fullo uppslaget nu och Aly sökte sig till sina ulvar. De höll ihop precis som de gjort under marschen hit och i de tillfälliga nattlägren. Även det här var ett tillfälligt läger, förhoppningsvis inte för mer än ett par dagar på sin höjd. Hon ville tillbaka till Svartebäck, inte för att byn lockade utan för att få ut Léon och kunna återvända till Inselburg. Därför var det lika bra att få uppdraget överstökad så snabbt som möjligt.

Otåligt och rastlöst rörde hon på sig tills signalen för samling kom. De skulle ut, det hade stabsfänriken redan meddelat alla rotemästare och därför stod de redo på vägen eftersom Aly förutsatte att de skulle gå först och det var lika bra att vara redo. Roten var ivrig; trötta på marscherandet och sugna på att ägna sig åt vad de var bra på. Det tog därför en kort stund innan hon insåg att stabsfänriken ville ha dem uppställda som de andra. Med en suck inombords gjorde hon en gest åt roten att gå och ställa upp, men lät dem stå lite som de ville på ett demonstrativt sätt som hon var osäker på om stabsfänriken märkte. Gjorde han det så kommenterade han det inte. Efter uppställningen såg hon jorgalen Arek prata med stabsfänriken och efter det beordrade denne fram ulvrote 3945 istället i täten. Aly slöt sig till att Arek, som skulle visa vägen, inte ville ha dem nära sig. Passade bra, de ville inte vara nära honom även om det retade henne att stabsfänriken så beredvilligt lyssnade till gnälliga jorgaler.

Äntligen kunde de utgå, sist i ledet, vilket kändes lite förnedrande. Framförallt kände sig Aly nyttolös. Saliten gick precis framför dem och hans rock lyste vit i månskenet, liksom hjälmarna på slag- och värnfalkarna. Aly uppskattade inte saliter och slapp dem allt som oftast, men skulle man ha dem någonstans i sin närhet var framför troligtvis bäst. Hon mindes då och då ännu Himnavijk och hur flyende gardister huggits ner där och allt sedan den dagen kände hon sig obekvämt med saliter eller högre befäl precis bakom sig. Nu slapp hon det, tack och lov, och saliten hade heller inga skäl att vara missnöjd.

De talade sig lågmält samman i roten och enades om att hålla ett litet avstånd till de andra. Ingen visste vilket slags bakhåll jorgalerna skulle leda dem in i och de ville inte heller gå för nära den uppenbara måltavlan i vitt. Aly ansåg sig vara en god cordov, men hon var inte en dum sådan och inte heller roten. Någon skadeglad kommentar om de långsamma ulvarna nådde henne och fick henne irriterad, men hon bet ihop. Säkert skyttefalkarna, vilka annars? Nå, de kunde få gå där framme och ta smällen om de nu kände för det.

Efter en god bits vandring på stigen blev det ett stopp och så skickades hon efter då stabsfänriken ville att de skulle göra en flankering. Den i sig var kanske lite smådryg då terrängen var ganska varierande och fuktig på sina ställen, men det var skönt att få göra någon form av nytta och Aly grep sig därför uppgiften an med någon slags iver ändå. De sökte av ena sidan av vägen och försökte i den mån terrängen tillät att röra sig i en båge, innan de fick syn på ljus från en lykta på andra sidan stigen. Stabsfänriken ville ha fångar som kunde ge information och de fick därför en order om att försöka få tag på vem det än var som var där, men inte skada i onödan. Det sista brydde sig inte Aly om precis; hon och roten hade blodvittring efter de senaste så frustrerande dagarna.

De fann inte någon trots att de sökte av området en stund och tvingades återvända. Det var i och för sig lätt att gömma sig i mörkret bara man satt stilla och säkert var det vad som hade skett. Försiktigt avancerade de framåt en liten bit till, men de kunde snart ana en slags vaktpost med obekymrade vakter som satt och pratade med varandra i normal samtalston. Tre, fyra stycken eller något sådant på andra sidan om en bro vilket gjorde flankering svårt. Åtterapport till stabsfänriken som meddelade att han ville ha fångar och att han ville ha 21:an först, uppbackade av skyttarna i 1326. De skulle oskadliggöra vaktposten, men inte döda och helst inte skada utan begära att de lade ner vapnen först. Aly tyckte det var en fånig order; lika bra att ta ut dem när möjligheten fanns eftersom det knappast kunde vara något annat än partisaner. Stabsfänriken såg troligtvis på henne vad hon tänkte eftersom han sade åt henne att upprepa ordern. Hon gjorde så, att de skulle gå fram, be vaktposten att lägga ner vapnen och oskadliggöra dem, men inte döda. "Inte skada om det inte blir nödvändigt", rättade stabsfänriken med viss skärpa och hon suckade inombords, men upprepade. Ivern rev i henne och när de väl var där betydde hans order lite.

De gick fram i täten och fortsatte. Hon var knappt medveten om skyttarna bakom sig, fokuserad på målet liksom resten av roten. Som en flock vargar som närmade sig bytet och visste att de snart skulle fälla det... Månskenet gav dem det ljus de behövde och rösterna hördes allt tydligare. Stilla och så tyst som möjligt gick de över bron och spred ut sig. Hon kunde se en sköld och skepnader som rörde på sig och de diffusa skepnaderna hade i sin tur fått syn på inkräktarna. Aly hade hållit sig till höger och hon såg sina ulvar göra det de skulle innan hon höjde rösten och uppmanade partisanerna att lägga ner vapnen så skulle de inte bli skadade - *än*... Givetvis lade de inte ner vapnen, det hade varit en besvikelse och Aly hade ingen intention att låta bli att skada dem. Istället beordrade hon sina ulvar att skjuta eftersom partisanerna uppenbarligen var opålitliga. En pil lämnade strängen till vänster om henne, Olivier, och även Jacques släppte sin. En av partisanerna vände sig om mot det håll Oliviers pil kommit från och hon släppte sin egen sträng och lät pilen fara. Partisanen som vänt sig om tog sig för sidan där hennes pilskafat nu stack ut, ryckte ut pilen och föll ihop. Ulvrotten kastade sig under tiden framåt, samfällt, utan att bry sig om var de hade falkarna bakom. Det här var deras jakt, deras byte. Ytterligare en partisan föll och bakom dem kom så resten av cordoverna. Aly var redan uppe hos partisanen hon fällt. Han låg ner, stirrade på henne med smärta och hat i blicken och svärdet en bit från sig. Trots risken det innebär lutade hon sig framåt och tog sin pil innan stabsfänriken skulle se den. En bit bort låg den andre partisanen, eventuella övriga hade flytt och ulvarna sökte av den lilla höjden för att försäkra sig om att det inte fanns något annat hot här. Bakom henne stod de andra cordoverna kring den fallne och pratade om avvärning samtidigt som de sade åt honom att ge upp. Hon vände sig om och uppmanade dem att se till att någon utan vapen undersökte om partisanen hade fler vapen på sig. Innan det hann bli gjort hävde sig partisanen framåt och en kort kamp tog vid innan han kämpades ner. I samband med detta sköts den andre partisanen igen som också verkade göra någon form av motstånd. Olivier var där och partisanen hade tidigare blivit skjuten av Jacques i ryggen. Även en skyttefalk lade sig i det hela och de fick snabbt situationen under kontroll. Övriga fiender syntes inte av.

Aly rörde lite rastlöst på sig, otålig nu när den korta jakten var över och medveten om att det

trots allt kunde finnas fler därute. Hon vände sig mot den fallne partisanen hon hade skjutit och hon gick bort till honom, sugen på att dra sin dolk, sätta den mot hans strupe och få honom att prata. Hon gjorde det inte. Någon, sjukvårdarna kanske, undersökte honom för att se om han levde. Hon tittade inte så noga, men i brist på annat drog hon sin långa dolk och stack honom lite med den för att se hur medveten han var och om han levde. Han var medveten, men hon blev hindrad av en ogillande sjukvårdare från att fortsätta, trots att hon menade att det var ett snabbt och enkelt sätt (och han skulle ju ändå dö, men det sade hon inte). Istället vände hon sig mot den andra fallne med viss iver i hopp om att han var vid liv. Han reagerade inte på dolkprovet och hon konstaterade besviket att han var död. Även här en ogillande sjukvårdare, kanske samma. Tigande ställde hon sig en bit bort och avvaktade nya order. Hon kunde höra den första partisanen beklaga sig när någon, stabsfänriken kanske, förklarade att de inte hade velat skada dem. Partisanen påpekade att han blivit skjuten, pekade ut henne och hon hörde stabsfänriken säga något om att de skulle ta hand om det. En suck inombords, troligtvis skulle hon och kanske de andra i roten få skit för sitt agerande, men det var inte något hon var särskilt bekymrad över egentligen. Trots allt hade de gått först och ingen annan än de hade sett situationen precis innan de avlossade pilarna. Ändå, så mycket lättare allt var när de agerade på egen hand.

En diskussion fångade hennes uppmärksamhet. Tydligt rådde det oenighet kring vem som hade satt en skäpta eller pil i bröstet på den andra partisanen. Hon hade ett vagt minne av att ha sett Olivier skjuta honom i benet och det var också vad Olivier sade, medan en skyttefalk påstod att han hade satt skottet i benet och Olivier det i bröstet. Pilarna och skäktorna var redan insamlade och det var svårt att i efterhand säga vem som hade rätt. För Aly spelade det egentligen inte någon roll; hennes ulvar hade avgett sin version och den stödde hon som rotemästare. Alltid. De var inte befäl och gardister i roten, de var familj och familj höll ihop.

Stabsfänriken var inte nöjd med dem, hon kunde känna hans tysta ogillande. Han kallade henne till sig och hon förberedde sig på att få någon form av tillsägelse, men istället frågade han om de hittade tillbaka. En kort diskussion inom roten senare kom de fram till att de nog gjorde det. Bra, menade han, då kunde de återvända till lägret och förbereda. Hon protesterade inte även om det kändes som när hon var liten hemma på Mont Fâché och blev skickad i säng i förtid för att ha gjort något dumt. En sista titt på de numera döda partisanerna - även han som hon hade skjutit hade avlidit nu - och sedan gav de sig av. Under tiden skulle adjutanten skickas med två slagfalkar över till gården på andra sidan bron som de befann sig vid för att förhandla med de närvarande där.

Påståendet om att de hittade var kanske lite förhastat. Vid ett tillfälle kom de av stigen, men de hade koll på riktningen och styrde därför kosan rätt genom terrängen. De var ulvar och lite skog i månljus var en relativt enkel utmaning. Trots det kändes det som att det tog tid innan vägen uppenbarade sig, men när den väl gjorde det gick resten av vandringen fort. De mötte Jac i lägret; hon hade stannat kvar och meddelade nu att maten var på gång, att allt var ordnat så långt det gick. Eftersom det inte fanns så mycket mer att göra kändes det som gick de upp till sitt ulvläger, ett uppspänt tygtak som låg en bit bort från de andras tält. Förbereda var en vag

order som lika gärna kunde betyda att förbereda sitt läger.

En stund senare kom resten av truppen tillbaka. Hon frågade inte hur det hade gått för dem, men de levde ju trots allt så det kunde inte ha gått alltför tokigt. Faktum var att hon gärna undvek dem ett tag till, osäker på hur mycket onåd de hamnat i. Speciellt som saliten talat med henne om händelsen i skogen och tagit upp det här med den andra partisanen som dött. Hon svarade att hon sett Olivier skjuta mannen i benet och att det var skyttefalken som stått för avrättningen. Saliten svarade att det var svårt att lita på hennes ord och hon replikerade med att hon var van sedan tidigare med Stenhamra ännu i minne. Han menade att det inte borde vara så svårt att förstå att hennes trovärdighet för stunden var låg. Hon höll nere ilskan och svarade inte, väl medveten om att det inte var lönt att försöka ta den här diskussionen med en salit. 1) Istället begav hon sig till matlagningselden och där bad hon stabsfänriken om lov att ta en runda kring lägret och det beviljades. Hon kände sig alltid bättre när hon hade lite koll på omgivningarna och ensam kunde hon lugna ner sig. Skogen var lugn, tyst och hon såg inte en levande varelse.

Maten började hemma i lägret bli redo. De slappade i sin ulvgömma och undvek de andra tills det var dags att hämta maten som de sedan valde att ta med sig tillbaka. Stämningen kring matlagningselden verkade god och troligtvis hade de ändå bara förstört den om de stannat. Väl tillbaka insåg de att de glömt köttet, men Olivier uppoffrade sig och hämtade åt dem alla. Samtalet flöt snabbt och otvunget nu när de var själva. Olivier pikades för att han sökt granar och det var antydningar om både kåda på magen och savande träd. Stämningen förtogs inte ens av att saliten kom och gjorde dem sällskap. Aly frågade inte varför han var där och inte någon av de andra heller. Kanske drog de samma slutsatser som hon själv, men det fanns inte något att göra åt saken. Kanske ville han bara vara social. Oliviers plunta skickades runt och även saliten bjöds.

Plötsligt. En rörelse, någon som ställde sig upp och därefter ett skott som bröt tystnaden. De kastade sig ner medan saliten föll bakåt. Först chocken, sedan reaktionen och försöken att se och känna om någon av de andra var skadade. De ropade larm upprepade gånger medan Aly tog sig fram till saliten och undersökte honom. Sin läkeväska, trogen kamrat sedan Cordovien, hade hon alltid nära tillhands och den kom till användning nu. Försiktigt plockade hon ut splinter ur såret på salitens arm och såg sig om efter något att tvätta av med. Inget fanns och Olivier ville inte offra innehållet i pluntan, men hon kunde i alla fall lägga om det. Det såg inte ut att vara djupt och blodet skulle förhoppningsvis skölja ut smutsen. För säkerhets skull bad hon honom att få det kollat senare.

Under tiden hade slagfalkarna kommit upp till dem och de undersökte nu skogen ovanför lägret. I övrigt verkade folk tycka att de fick vara utlämnade till sig själva och Aly bestämde sig därför för att inte söka upp stabsfänriken och rapportera på direkten; det var tydligt att de inte var omtyckta ändå. Rapportera kunde hon göra senare, om någon faktiskt brydde sig. Tveksamt.

Snart lugnade allt ner sig igen. De i roten var i stort veteraner trots allt och att någon sköt på

dem var inte något nytt, även om det aldrig var trevligt. De skämtade om fördelarna med att ha en salit kring elden - Aly tvivlade inte på vem som hade blivit målet annars - och så sakteliga kom de till ro igen. De enda som kom upp och besökte dem var några av de andra som skadeglatt bar med sig meddelandet från stabsfänriken om att de hade vunnit disk tjänsten. De knorrade inte för mycket över det; kanske var det hans sätt att visa sitt missnöje, även om saliten försäkrade om att det hade skett genom lottning. Aly frågade om han var säker på att det inte hade stått "21" på alla lapparna och han svarade road att det kunde han förstås inte veta. De tog det ändå med jämnmod. Skadeglädjen hos de andra var värre än själva disk tjänsten och grytor hade de alla diskat förr.

Innan de gick ner för att diska satt de och fortsatte prata. Slutligen insåg de att de var de enda som var vakna och att det kanske var lika bra att ta de där grytorna nu så att de kunde krypa ner i en ulvhög och somna. Nere vid matlagningselden beslöt de sig för att få liv i elden för att koka upp diskvatten, men ungefär då insåg Aly att grytorna redan var diskade. Tacksamt, även om det tydde på att de inte ens var anförtrödda med det ansvaret. Någon kunde förstås gjort det för att vara snäll, men Aly hade svårt att se vem det skulle vara.

Väl tillbaka i ulvläget kröp de ner i sovpåsarna och lade sig så nära varandra som möjligt. Natten var ovanligt mild för att vara i november och Aly var säker på att hon inte skulle frysa. Samtalet fortsatte en stund till innan de en efter en föll till ro och somnade. Skämt om vilket håll de skulle få besök från nästa gång fick Aly att undra om ytterkanten var det bästa valet av sovplats, men hon var inte så orolig egentligen. Snart sov även hon, djupt och drömlöst.

Lördag 12 november

Ett dämpat skrik. Aly satte sig upp med ett ryck och ropet hade redan lämnat hennes egna läppar som reaktion på det som väckt henne. En svart skepnad försvann springande och hon såg på de andras yrvakna och förvirrade miner att de inte heller förstod vad som hänt. Alla rörde på sig, ingen låg död med blod omkring sig. Lättnad. Jacques som låg ytterst på andra sidan var den som väckt henne och han förklarade nu att han vaknat av att någon mörk skepnad slagit på honom. Olivier berättade att han legat vaken en liten stund och iakttagit de tre skepnaderna med svärd som sökt igenom deras läger, men att han inte hade velat väcka de andra just för svärderna som stundom varit riktade mot deras bäddar. De pikade honom, i grund och botten ändå lättade. Skämten dem emellan blev ett sätt att hålla allvaret och i viss mån rädslan stängden och efterhand slappnade de av igen. Aly plockade på sig sin långa dolk och lade den bredvid sig i sovpåsen och kände sig genast mycket bättre till mods. Skepnaderna hade skurit av eller lossat några rep till deras tygtak, men det satt uppe tillräckligt väl för att inte behöva åtgärdas på direkten och med tanke på att skepnaderna tagit till flykten bestämde de sig för att lägga sig ner igen och få ett par timmars sömn till. Natten hade inte ens övergått till morgon ännu, åtminstone lyste ännu solen med sin frånvaro. Inga skäl fanns att redan gå upp; det skulle

bara kosta energi som behövdes senare. Förhoppningsvis skulle de slippa fler besök.

Ett par timmar senare vaknade Aly igen. Denna gång hade solen kämpat sig upp och det hördes ljud nere från matlagningsselden. De andra i roten sov ännu, lugnt trots det förra uppvaknandet. Morgonen var kylig, precis som morgnar ofta är, och hon frös lätt. Efter det första uppvaknandet hade hon dragit på sig sina kjortlar och hosorna hade hon också redan på, liksom sockarna för att de skulle vara ordentligt torra, så efter att ha plockat åt sig vapenbältet stack hon fötterna i stövlarna, svepte manteln omkring sig och tog sig ner till avträdet. Hon hade en enkel morgonfilosofi och det var att det inte skulle bli bättre av att sitta kvar i sovpåsen och frukta morgonkylan, utan att det var bättre att möta den rakt av och bemästra den.

Efter besöket på avträdet hängde hon på sig vapenbältet ordentligt för att slippa bära det och gick bort till elden för att se vilka som var vakna. Det visade sig vara några av falkarna bland annat som var i full färd med att ordna frukost. Det var tacksamt och en lyx att ha andra som gjorde det, en av de fördelar som fanns med att färdas med andra, och hon gjorde dem sällskap en stund tills det är dags att hämta sin matskål och sparka upp sina ulvar. Även salitens sår från gårdagen hann hon se över och hon kunde konstatera att han hade haft tur. Det hade inte tagit så illa och inga tecken på infektion fanns trots den ringa rengöringen.

Roten var seg att få upp. Kanske hade nattens besök en del av skulden samt det faktum att de brukade gå upp när de kände för det under sina uppdrag normalt. Hon hälsade att frukosten nästan var klar och återvände. Till stabsfänriken och andra nyfikna passade hon på att berätta om påhälsningen. De tog beskedet med ro; Aly fick återigen känslan av att de kanske inte skulle sörjt dem så mycket om de blivit dödade, mer än den taktiska förlusten. Lägre i övrigt verkade oskatt, men efterhand visade det sig att det kunde finnas en del otrevliga överraskningar riggade i form av fällor som löstes ut om någon lyfte på ett visst föremål.

Gröten blev klar och hon passade på att äta. Hon påminde roten om att frukost är bra, men det tog tid ändå innan hon fick se dem vid frukostelden. När de slutligen kom ner fick de beskedet att de hade sju minuter på sig. Aly avslutade själv raskt sin skål för att hinna byta om och måla sig i ansiktet, något hon precis hann. Alla i roten hann inte, men förhoppningsvis kunde de åtgärda det senare. Dagens första nöje stod Aya för när hon konstaterade att hon hade en höger- och en vänstervante, fast olika. Även om både Aly och Jac som var de som överhörde det förstod vad hon menade valde de bägge att misstolka. Aly meddelade glatt resten av roten att valpen snart var färdig ulv; hon hade insett att man hade en *höger* och en *vänster* och till det hade man en *högervante* och en *vänstervante*. Skratt, gemenskap. Ingen i roten slapp undan skämt och det var ett tecken på acceptans dem emellan. Som rekryt eller nyförflyttad kunde du se dig som en del av roten först när du blev en del av någons skämt. Innan dess fanns du inte, inte på riktigt, utan var bara ett namn. Ett sätt att hålla distans till de som ändå inte skulle hålla måttet och därför antingen dö eller bli förflyttade, vad som än hann ske först. Först när du visat att du tänkte hålla dig vid liv och att du accepterat rotens arbetsmetoder kunde du bli en del av den. 5421:an. Ett nummer för vissa, men familj för dem.

Återigen uppställning. De var inte sist och de slapp anmärkningar. Stabsfänriken meddelade om att de skulle skickas ut i stridspar för att söka av området. Falkarna skulle tillsammans med övriga tåga till någon utpost för att försöka få med sig någon fånge. Aly var osäker på vilken utpost som åsyftades, men hade de en plan var det väl bra; kanske hade de fått reda på saker under gårdagen. Den här gången fick de ta täten vilket var en lättnad. Hon skickade ut två ulvar längst fram, två i mitten och höll sig själv bak vid truppen för att kunna kommunicera signalerna vidare. Iver. Det kändes bra och förhoppningsvis skulle de få uträttat saker idag. Kanske till och med få rensa undan lite pack i skogarna.

Efter att ha passerat en bro blev alla ulvarna avdelade från resten av truppen. Tillsammans målade de klart ansiktena med svart och brunt för att synas lite mindre medan de lade upp planen för sitt arbete. 45:an som enbart var tre stycken skulle hålla ihop och söka av ena sidan av vägen. Själva skulle de dela upp sig i två stridspar med Jac och Olivier i det ena och Jacques, Aya och hon själv i det andra och ta andra sidan. De skulle hålla lite avstånd till varandra, men vara inom hörhåll.

Det var skönt att åter vara i gång och utan de andra cordoverna för en gångs skull. Snabbt och hemtamt rörde de sig tillsammans genom terrängen, vaksamma för ljud och annat. Det var förmiddag och sikten var därmed god, liksom vädret. Framme vid en sjö bestämde de sig för att gå runt tillsammans med det andra stridsparet i täten. Innan de hann särskilt långt såg de plötsligt ett par kvinnor vid vattnet. De var inte cordover och Aly konstaterade att de troligtvis var partisaner från gården. För långt bort för att vara inom skotthåll, men de kunde alltid se om de kunde hinna upp dem. Ut på vägen igen, men det visade sig att kvinnorna hann undan och att andra skaegi fanns i närheten. Medan de stod på vägen och dividerade huruvida det var lönt att försöka agera mot kvinnorna hördes det ett skrik i skogen, men inte ett av smärta eller ilska, utan som ett barnskrik mera. Aly rynkade pannan; just barnskrik hade hon inte väntat sig här. Det fick sin förklaring bara en kort stund senare då ett par jorgaler kom gående på vägen med ett spädbarn. Hotfullt frågade hon om deras ärende och de uppgav att de var på väg till gården i närheten. Partisaner... Skaegis närhet gjorde det tveksamt om de skulle hinna döda dem och slänga kropparna åt sidan. Normalt skulle de inte behövt gömma dem, men med tanke på de andra cordoverna misstänkte Aly att dylika dåd gjordes bäst i tysthet. Motvilligt släppte de därför förbi dem, men Aly hälsade efter dem att de nog allt skulle hänga upp det där spädbarnet i taknocken. Jorgalerna svarade inte; kanske hade de inte hört.

Vägen kändes inte som rätt ställe att vara på och de återgick därför till promenaden runt sjön. Det gick en stig som de kunde följa större delen av vandringen så terrängen var inte särskilt svår. För att kunna söka mer effektivt delade de upp sig i en skallgångskedja med sjön som riktmärke och höll kedjan tills de fick samlas och ta sig över ett sankt ställe där två sjöar nästan möttes. Vid ett annat ställe kom de upp till något som liknade en gammal lägerplats. En snabb undersökning av de kvarlämnade facklorna visade på att platsen varit övergiven ett tag och de fortsatte därför.

När de nästan kommit runt sjön fick de äntligen någon form av kontakt med fienden. Vid det här

laget hade de återigen hamnat så att de gick hela roten samlade. Framför dem kunde de också upptäcka resten av cordoverna som troligtvis i viss mån drev ett par skaegi framför, åtminstone såg det ut att vara skaegi. Roten beslöt efter en kort diskussion sig för att försöka genskjuta sina fiender, men hann inte riktigt ut på vägen förrän skaegi hunnit ur skotthåll. Aly fick sig i alla fall en god titt på dem, dem hon senare ämnade döda. En lång man med mörkt hår gav henne en svårtolkad blick som hon mötte innan de åter drog sig tillbaka in i skogen bredvid vägen. Inte en skaegi, mer jorgalsk. Den cordovska styrkan avvaktade bakom, men ville inte söka strid. Efter en kort diskussion kom de fram till att det bästa troligtvis var att bara passera, möjligtvis med en förhandlare som kunde förklara för partisanerna att de inte ville ha strid. Aly kunde inte instämma, hon ville ha strid, hon ville ha döda partisaner, men hon kunde också se poängen i att inte rusa rätt på innan de kände till hotets omfattning. Medan de andra cordoverna marscherade förbi gården fortsatte roten åt motsatt håll för att ta sig runt gården. Fanns inget skäl att följa med när de ännu hade ett uppdrag att utföra. Hade de tur skulle ingen från gården upptäcka att de avvikit.

De följde vägen en bit och vek sedan av på en stig. Enligt Alys beräkningar rundade de på så sätt gården och de andra hade troligtvis dragit samma slutsats. Olivier gick säkert framåt i täten tillsammans med Jac och de andra tre bildade en liten eftertrupp. Stigen de följde var välanvänd och även här fanns det spångar utlagda över de värsta, fuktiga ställena. Liksom andra spångar de stött på valde Aly att gå bredvid då spångarna var ganska hala av fukten. De teg där de gick, väl medvetna om att det fanns fiender nära och att försiktighet var viktigt. Detta visade sig när de både kunde höra och se några skaegi framför på den stig de ville upp på för att kunna ta sig till en av broarna. De avvaktade ett tag, men när de blev sedda fick de dra sig tillbaka. Alternativen som fanns var att chansa igen, gå runt eller gå tillbaka. Gå tillbaka verkade bara drygt, att chansa var farligt så de beslutade sig för att gå runt utan för mycket diskussion. Terrängen var överkomlig om än blöt, men de hittade ett ställe som gick att passera. En kort paus med vätska när de väl kommit över den värsta fukten och Aly passade på att rätta till sina sockar. Ett ljud som av andra människor avbröt pausen och återigen vaknade deras jaktinstinkt. Aly lämnade den andra sockan till ett senare tillfälle och så var de på väg igen.

De hittade inte källan till ljudet, men däremot fann de en båt som låg vid kanten av en ny sjö. I gott skick såg den ut att vara och de funderade ett tag på om de skulle ta den och ro över viken framför dem. De lät den till slut vara och undersökte istället det vindskydd som låg framför dem. Aly passade på att rätta till strumporna här där sittmöjligheterna var goda och sedan fortsatte de. Det gick en spång över en mindre ravin framför dem, men spången verkade osäker att gå på så de valde att gå ner i sänkan. Aly gick sist och strax innan hon skulle gå höjde hon blicken. Det var något med ett träd som störde henne en bit bort. Blicken vilade på det ett tag till tills hon insåg vad det var. Det hängde en fot från det. En fot och ett ben, helt stilla. Udda. Hon sade till Jacques som var framför henne. Först såg han det inte, men hon visade riktning och så såg även han. Raskt skyndade de sig över sänkan och bort mot trädet med sin udda last.

Det var en ängel. Aly hade stött på sådana förr och även sett när de hoppat. En gång hade hon och resten av roten skjutit på tre änglar som hoppade från ett luftskepp och som hade utgjort

formidabla måltavlor där de hjälplöst hade hängt och bara kunnat se på när döden närmade sig. Hon kunde respektera dem för deras dumdristiga mod, men en död ängel var fortfarande den bästa sortens ängel i hennes värld och hon förbättrade dem gärna.

Den här ängeln var död. Hans ben hängde slappt neråt eller om det var en hon; det var svårt att avgöra. Olivier lyfte på duken som täckte överkroppen och konstaterade att ansiktet var krossat. Nedanför ängeln låg en vinflaska med dönländsk etikett. Olivier ville ta med den, men Aly menade att den mest var klumpig och i vägen och att de i så fall kunde dricka den här. Olivier svarade att han inte ville dricka något från Gillet och hon undrade varför han då skulle ta med den.

De hann inte diskutera särskilt länge. Röster en bit bort visade att de inte var ensamma och kanske visste även rösterna att de var här. De drog sig tillbaka till ängeln. Aly ville helst inte vara nära denne eftersom det kändes som att ifall rösterna skulle se ängeln skulle de gå direkt dit, men innan de hann lämna platsen dök rösterna upp och det visade sig vara några skaegi. En eller två skaegi kunde de ha en chans mot i regelrätt strid, men det här såg ut att vara flera personer, även knektar. Olivier nappade åt sig vinflaskan och sedan skyndade de bort. Skaegi såg dem förstås, det hade de gjort redan tidigare och började långsamt förfölja dem. Det var dagsljus och det fanns inga bra ställen att gömma sig på så de hade bara att fly, vilket de gjorde. Tillbaka samma väg, över de sankt ställen de tidigare passerat så försiktigt. Nerför sänkor, uppför, hela tiden med skaegi målmedvetet bakom. Snabba andetag, pulserande blod. Aly funderade på om de inte hellre borde ställa sig på en höjd, men det fanns inte mycket tid för funderingar. Roten rörde sig hastigt och bakom dem kunde de också se att en av knektarna hade en handkanon. Olivier lät vinflaskan fara, men det skulle troligtvis inte göra dem mycket. Aly insåg att om fienderna sett dem borta vid ängeln skulle de tro att roten plockat på sig eventuella värdefulla saker eller viktiga dokument och jakten skulle troligtvis därför aldrig ta slut förrän den avgjorts i blod. De var på fel område också med sitt eget läger alltför långt borta för att kunna hoppas på förstärkningar.

Något var fel. Aya, valpen, gnydde till och hennes steg blev plötsligt långsamma. En fotskada vid det värsta, tänkbara tillfället. Roten saktade samfällt ner, de lämnade inte en av de sina om det kunde undvikas, även om det kunde kosta dem. Takten sjönk liksom Alys hjärta när hon insåg hur illa ute de var. Skaegi kom närmare, Aya haltade tappert på. Roten kom upp på en mindre höjd och stannade där, det fanns inget mer att göra nu. Aly smekte fjädrarna på pilen som redan låg mot strängen och försökte få sig en överblick. Två skaegi, välrustade krigare som inte såg ut att tillhöra något annat än Gillets inhyrda. Två knektar, en med armborst och en med handkanon. Själva hade de fyra bågar och en skadad sköld. Hon drog upp sitt eget svärd och lossade sin sköld för att ha dem redo innan hon åter tog sikte. Olivier bredvid henne verkade först inte se skaegi och hon fick säga till några gånger innan han vände uppmärksamheten ditåt. Hon sköt, både mot knekten med armborst och mot skaegi. Tre pilar hann hon med totalt. Knekten fick förvisso ducka, men under tiden kom skaegi närmare och sedan en knall när handkanonen gick av. Vad hon hatade det. Olivier bredvid henne sjönk ihop. Han levde, men ur stridbart skick. Hon såg knappt de andra i roten; de var snett bakom henne. Skaegi hade riktat

in sig på henne och Olivier och de kom närmare, så hon släppte bågen efter den tredje pilen och tog sitt svärd istället, väl medveten om det hopplösa i situationen. Stora sköldar. Dessa förbannade, stora sköldar.

Så var de över henne och Olivier. Ett svärd for ut, först mot Olivier, sedan ett annat mot henne, i princip när hon redan hade gett upp. Det träffade hennes lår och hon släppte alla tankar på strid, istället kom fokus att hamna på smärtan. Stöten var inte hård, hade inte trängt djupt in, men den var en varning och hon tryckte handen mot såret för att försöka hejda blödningen. Skaegi och knektarna stod runt dem nu; roten var slagen, men inte död, inte någon av dem. Troligtvis hade de alla gett upp ganska snabbt, något de kunde kosta på sig när det var Gillet och nordskaegi, dessa skulle kanske trots allt nöja sig med att ta dem som fångar. Aly bad om tillåtelse att se till sitt sår och det beviljades, med ett hot om vad som skulle ske om hon försökte något. Raskt och med vana händer lade hon om benet, tacksam över att kunna fokusera på något annat. Hon frågade Olivier hur det var med honom, om han behövde hjälp, men även hans skador visade sig vara ytliga. De två skaegikrigarna stod bredvid dem och samrådde innan de började undersöka sina fångar. Aly bet ihop om ett svar som säkerligen skulle ha kostat viss smärta när de började diskutera huruvida de skulle ta sina fångars vapen. Bågarna såg ju tjusiga ut, men mer för väggbruk eftersom det inte var ett hedersamt vapen...

Kanske skulle deras lama motstånd visa sig bli deras räddning, eftersom skaegikrigarna mer och mer verkade vara inne på att det inte låg någon heder i att strida mot redan skadade. En av dem satte en fot mot hennes rygg för att tvinga henne att böja sig framåt. Osäker på deras intentioner protesterade hon först, om än lönlöst. En annan, knekten med handkanonen kanske, öppnade hennes kikarfodral, troligtvis i tron om att det kunde innehålla dokument, men tappade snart intresset. Hon såg pipan på det fruktade vapnet på närmare håll än önskat och visste plötsligt vem som hade besökt dem under gårdagskvällen. Hat, men inget att göra, inte nu. Nu fokus på att överleva.

Den ena skaegin ville prata med henne en bit bort från de andra, troligtvis för att han såg på hennes gradvimpel att hon var befäl. Menande flin från den andre fick henne att vilja köra en av sina dolkar i halsen på honom, men hon kände till skaegis hedersbegrepp. Skulle de ta sig ur det här levande var det inte rätt tid just nu att agera ohedersamt eller för den delen dumdrigt. En öppning hade givits dem förstod hon genom den tidigare diskussionen och förhoppningsvis kunde de nyttja den, om de bara kunde hålla sig passiva.

2)En bit bort stannade de. Benet gick bra att stödja på, trots skadan, vilket fick Aly att sluta sig till att hon hade haft rätt i sitt antagande, skadan var inte så allvarlig. Skaegin betraktade henne och hon höll sig lugn, lät honom dra de slutsatser han önskade. Slutligen började han tala, frågade ut henne om deras trupp och intentioner. Hon menade att de väl borde hört hur många de var vid det här laget. Av ren trots kunde hon inte låta bli att slänga in något om att de var här för att befria landet. Han var dock nordskaegi, så han högg inte på betet och kanske var det lika bra.

Frågestunden blev inte så lång. Hon kunde höra knektarna samtala i närheten och även den andra skaegin kom fram. De samtalade sinsemellan och så kom deras beslut, det hon hade hoppats på. Striden hade varit alltför ohedersam, de vann ingen ära i att ta tillbaka roten som fångar och helst hade de nog föredragit att inte berätta om den för sin hauptmann. Inte heller ville de dräpa dem. De var nordskaegi, troligtvis i sold hos Gillet, och hade inte något personligt intresse i landet gissade Aly. Så fann hon sig vara släppt och även om det kändes olustigt att vända dem ryggen kunde det inte tävla mot lättnaden, lättnaden över att vara vid liv. Raskt skyndade hon sig mot sina ulvar i hopp om att även de var oskadda. Återigen lättnad när de besvarade hennes signaler.

3)De samlade ihop sig och påbörjade sedan vandringen tillbaka mot lägret igen. Aly tuggade på den torkade ulvörten hon intagit för att glömma bort smärtan i benet. Hon saknade den färsk; torkad hade den fortfarande effekt men inte samma smak. Aya var den enda som inte var i stridbart skick i och med foten och de tog det långsamt för hennes skull. De tog sig runt ytterligare en grupp av fiender innan de till slut kom ut till stigen som delade sig, dels mot bron, dels mot gården och vägen. Efter ett kort rådslag beslöt de sig för att dela på sig. Jacques, Olivier och Jac skulle ta vägen över bron tillbaka och om möjligt ge igen lite för den nesliga förlusten. Aly och Aya skulle ta sig ut till vägen och försöka ta sig tillbaka.

Ett snabbt avsked, sedan var de iväg. Aly och Aya fortsatte upp mot gården. Kanske kunde de ta sig runt oskadda, kanske skulle de bli lämnade ifred. Aly var inte glad åt chansningen, men hon tänkte inte lämna valpen i skogen själv och hon ville inte riskera de andras liv. De såg gården och tog sig fram mot den.

Uppe vid gården såg de flera personer, både skaegi och jorgaler. Aly var beredd med bågen, men så snart de blivit sedda var hon också snabb med att påpeka att de enbart ville passera och inte söka strid. De höll sig på avstånd och kanske var det faktum som räddade dem att partisanerna var osäkra på deras intentioner, om de kanske försökte locka dem i bakhåll. De kunde hur som helst passera och det var det viktigaste. En kvinna skrek åt dem, ville ha svar på varför de var här i hennes land. Aly kunde inte låta bli att svara att de var här för att befria dem, även om det kanske var dumt att provocera gårdsbefolkningen i det här skedet. "Ser vi ut som fångar?" skrek kvinnan upprört. "Nej, som ett slavfolk", replikerade Aly samtidigt som hon fortsatte framåt och förbi, med hjärtat dunkande och vaksam för eventuella rörelser mot dem. De passerade också de skaegi som de tidigare stött ihop med. Aly hade inte tänkt tala med dem, men sade i alla fall att de bara ville använda vägen om det gick bra. "Så länge du inte säger samma sak till oss som till dem", svarade den ena skaegin lugnt. Aly var lockad, men höll igen. Hon hade råkat i problem på grund av sin arrogans förr och hon ville inte riskera valpen.

Väl ute på vägen kunde de öka farten något. De var ännu inte ur faran, men en bit på väg. Fler fientliga patruller kunde finnas framför dem, farhågor som också visade sig stämma. Försiktigt tog de sig framåt tills de slutligen var nästan framme vid lägret. Där mötte de sjukvårdarna, något som var förvånande. De förklarade att de höll på att göra ett basläger vid bron och att lägret var tomt. En osis förstås, men de fortsatte ändå ditåt. Även Ranja som anslutit under

morgonen var med sjukvårdarna, men hon följde Aly och Aya tillbaka till lägret där de kunde göra upp en eld och se över skadorna.

En stund senare fick de sällskap i form av resten av roten och ormagenten. Det visade sig att det blivit strid vid spången som inte hade gått så bra, men att ulvarna tagit sig tillbaka med ormen för att skydda denne. Eftersom det i nuläget inte fanns så mycket att göra och ormen hade vin från Aurillac bestämde de sig för att få igång elden, dricka lite varmt vin och fundera över vad som var lämpligast att göra nu. Aly fann sig plötsligt vara det högsta befälet på plats och påpekade lite muntert detta, även om hon hoppades att det inte skulle bli så långvarigt. Även om hon varken tyckte så bra om stabsfänriken eller adjutanten såg hon en god poäng i att de var oskadda. Misstankarna de hade mot jorgalerna yttrades då och då, med tanke på att dessa återigen råkat vara i närheten innan en strid, men de nöjde sig med antydningar.

De satt kring elden och drack varmt vin när resten återkom. Eller nästan alla. Tydligt hade Gillet fått tag på stabsfänriken och inte heller jorgalerna syntes till. De kommenterade det inte så mycket, det fanns inte så mycket att säga. Tydligt såg inte heller de andra cordoverna det som tycktes självklart för roten; det gick inte att lita på jorgaler. Tydligt trodde de andra cordoverna att jorgalerna var mer lojala till dem än till sitt eget folk. Tydligt förstod de inte hur sveket rann genom jorgalerna som blod, hur lömska de var och varför du aldrig ville ha en jorgal med kniv i hand bakom dig. Frågan var om de någonsin skulle förstå.

En kort vila, lite värme och vin höjde moralen efter förlusten mot skaegi. De diskuterade vidare strategier och Aly berättade vad hon hört och vad hon antog, att det som söktes fanns i närheten av den fallne ängeln. Kanske kunde öarna sökas av med båtens hjälp.

Ljud från vägen, så kom han plötsligt där, stabsfänriken. Han kom stapplande, föll ihop strax utanför lägret. Kanske hade han fått hjälp att ta sig så långt, kanske hade han gått på ren vilja. Sjukvårdarna var snabbt på plats och han fördes bort till deras vård. Uppståndelsen lade sig. Aly själv brydde sig inte så mycket. Precis som sist hon stått under annat befäl än det normala hade hon inte gått så väl ihop med honom, men det fanns väl sämre å andra sidan. Det viktiga nu var det taktiska läget och det var väl bra för moralen att stabsfänriken var åter.

De tog det lugnt i lägret ett tag. Aly passade på att byta till torra sockar och kände sig redo att ge sig ut igen. När stabsfänriken åter var någorlunda på benen tog hon upp vad hon hört och vad hon tänkte med honom och deras plan fick godkänt. Tanken var att ta alla ulvar som kunde, en värnfalk och ormagenten med sig för att försöka finna det som luftskeppet släppt från sig innan det kraschat. Ännu fanns det några timmar av dagsljus kvar att utnyttja och de gjorde sig snabbt i ordning. I slutändan blev de elva personer som var redo att ge sig av, varav en slagfalk, en värnfalk, ormagenten och merparten av ulvarna. Ytterligare en slagfalk, Lucard, var ivrig att få följa med, men nekades då han ännu kände av sin skada. De skulle ta sig så snabbt de kunde bort till båten och nyttja det sista dagsljuset för att söka. Aly fick befälet över den lilla styrkan och snart kunde de ge sig av med Olivier i täten. Äntligen. Det var skönt att åter ha ett mål och ett uppdrag.

Vandringen längs vägen och genom skogen gick bra och de slapp stöta på fientlig trupp. När de närmade sig bron i närheten av gården gick de tyst över och fortsatte sedan under allvarlig tystnad mot det vindskydd där båten fanns. En liten bit innan kunde de se att ängeln blivit nerskuren och numera låg på marken. Det de däremot inte kunde se var båten. Linorna den varit förtöjd med fanns där, men själva båten saknades. De följde sjökanten längs viken för att se om de kunde se båten tills de kom ut på udden och kunde få en överblick av sjön. Ingen båt. Inget liv alls. Irriterande och olycksvarslande. Kanske hade knektarna tagit båten och sökte nu av öarna. Aly beslutade att återvända till vindskyddet. Väl där kunde de som ville passa på att få lite vila medan de väntade en stund för att se om båten med passagerare skulle återvända eller tills en annan plan skulle uppenbara sig. Röster hördes i närheten och fick dem på alerten. De flesta satt tysta medan några av ulvarna spejade, värnfalken passade på att få sig en vila. Klokt.

Slutligen tröttnade Aly. Hon gick bort till Ranja och de bestämde efter en kort överläggning att företa sig en liten spaningstur utan de andra. Hon meddelade de andra om beslutet och sade att de hade fritt att ta hand om vem som än kom med båten ifall om hon inte skulle hinna återvända innan dess. Sedan gav de sig iväg, tyst och försiktigt mot gården. Aly hoppades på att kunna höra något samtal eller få någon annan bekräftelse på vad de misstänkte, att knektarna fått tag på båten.

4)Det var stilla vid gården och få beväpnade syntes till; kanske var de också ute. Hon och Ranja smög sig närmare och en möjlighet de inte var beredda på uppenbarade sig. De tog den gärna, trots riskerna. Fortfarande osedda tog de sig ända fram till baksidan av långhuset som låg övergiven. Aly drog dolk istället för den i närstrid otympliga bågen. Ranja följde hennes exempel och sedan slog de upp dörren och sprang in. Till deras lycka var de som befann sig där obeväpnade. Aly slog ner den närmaste med samma hand hon höll dolken i och gjorde sedan en hastig, svepande rörelse mot en annan skugga. Skrik och kaos, hon njöt av det. De tryckte dolken mot halsen på en ung kvinna som stirrade på dem med öppna, rädda ögon, men någonstans i dem fanns det ändå ett trots. Aly frågade om båten, om knektarna eller deras partisanpack tagit den, en nekande rörelse. Ljud hördes från framsidan av huset och hon visste att de hade bråttom härifrån. De släppte kvinnan och drog sig bakåt. Vid dörren vände de sig om och flydde ut i skogen, ändå nöjda med vad som uppnåtts.

Tillbaka till de sina nöjde sig Aly med att berätta att det troligtvis inte var knektarna som tagit den. Däremot saknades ännu jorgalen Arek, så kanske låg denne bakom. De beslöt sig för att hänga upp en lykta ifall om det var så att jorgalen inte kunde hitta tillbaka och Aly hoppades att han skulle göra det. Synd bara att det inte var bara deras rote kvar utan att de andra ulvarna och falkarna också var här. Annars kunde de ha tagit hand om jorgalen på sitt sätt, ett varaktigt sätt.

Medan de var på väg för att hänga upp lyktan fick de kontakt med fienden igen. Aly beordrade de andra att ta hand om problemet medan hon fortsatte med lyktan själv. Lagom tills den hängde fint på plats fick hon meddelandet om att jorgalen var funnen och att denne hade båten.

Med en suck bad hon någon av de andra att plocka ner lyktan igen medan hon rättade till sin väska och kniv. Tillbaka mot vindskyddet igen. Fienderna var bortdrivna, för stunden. Kanske hade de blivit lite upprörda över incidenten vid långhuset, kanske hade de ännu inte upptäckt det. Hur som helst började mörkret falla och de hade varit härute länge nu. Jorgalen hade tydligen lagt båten på andra sidan viken och det var oklart om han skulle komma tillbaka eller ej. Aly struntade nästan i vilket medan hon sade åt de andra att de fick återvända med o gjort ärende. Även om jorgalen ville att de skulle komma tänkte hon inte gå i hans fälla; än fanns det cordover här som inte lät sig luras. Marielle och Cianne från den andra ulvrotten ville stanna kvar och vänta in jorgalen. Aly var lockad att låta några av de egna ulvarna stanna kvar istället och göra processen kort, men kanske var det dumt i det här skedet och lite väl genomskinligt. Marielle och Cianne fick stanna, resten återvände.

De tog samma väg som sist, med samma brådska. Precis innan bron gick en armborstfälla av som missade Armand, den tredje ulven i 3945, med inte mer än ett steg. Det fick dem att skärpa vaksamheten även om Aly ville tillbaka snabbt. Det var svårt att veta hur hotbilden såg ut, men det var oavsett vilket dumt att lämna lägret för länge ifall om ett anfall skedde där. Stigen kändes välbekant och den här gången lyckades de ta rätt väg. Nästan ute vid vägen igen fick de dock hindra sig, hastigt. Skaegi, flera. De försökte få en överblick och kunde snabbt konstatera att det var lite för många av dem för att deras egna lilla grupp skulle ha en chans. Tillbaka en bit och så vidare via en lov. Skaegi förföljde dem inte och de tog sig ut på vägen lite längre bort, nära lägret. De skyndade dit för att försäkra sig om att skaegi inte hälsat på under deras frånvaro, men allt var lugnt. Budet om skaegi på vägen fick dock de närvarande att rusta på för att kunna ge sig ut och möta hotet. Stabsfänriken var på benen och verkade sugen på revansch.

En stund senare var de på väg. Ulvarna först. Aly var vaksam. Mörkret hade fallit, men månen lyste upp bra. Armand från 3945 var också med dem; hans två kamrater hade inte hunnit återvända med jorgalen. Rörelse framför dem. Aly tyckte sig se någon som hastigt hukade och sedan någon som skyndade över vägen in i skogen. Hon stannade upp, iakttog. Bakom kom resten av cordoverna. Hon var olustig, men kunde inte riktigt förklara varför. Lukten av krutrök stack henne i näsan och fick henne att bli misstänksam. Stilla stirrade hon mot några skuggor längre fram. Hon ville inte gå framåt, kände sig säker på att där fanns något, men långsamt, långsamt började hon röra på sig ändå. Hennes ulvar undersökte skogen på höger sida, det kritiska stället närmade sig, bågen höjd.

Inget. Vägen var tyst och mörk och de fortsatte. Lättnad, men den bröts av ett skott och rörelse. Aly snodde runt och insåg att vilka det än var som gömt sig i mörkret hade de avvaktat tills ulvarna passerat och istället siktat in sig på falkarna och de högre befälen. En kort strid som hon inte inbegrep sig i; falkarna hade det under kontroll. En person fördes upp på vägen, en fånge. Diskussion. Aly kände sig rastlös, hon ville vidare och framåt. När hon och de andra i roten otåligt väntat en stund gick hon bort till stabsfänriken, förklarade sina farhågor. Han var lyhörd och satte fart på truppen igen. Fången togs tillbaka mot lägret och övriga fortsatte.

Nu när de visste att fientlig trupp fanns i närheten var de ännu försiktigare. Trots det tidigare

påhoppet klarade de sig fram till det väggkors som låg strax innan gården. 5) Aly bad stabsfänriken om tillåtelse till en framskjuten spaning och det beviljades. Tyst rörde hon sig framåt, lyssnade. Någon kom gående från gården, någon som såg henne och frågade vem hon var. Han såg dock inte vad hon var och fortsatte snart neråt vägen, oanandes om vad som väntade honom. Aly såg inget skäl att varna, vare sig honom eller truppen. Gjorde hon det kunde personen fatta misstankar och kanske hinna fly. Hon kunde höra hans förvåning och frågan vem som var där. Ett kort meningsutbyte, något som lät som handgemäng, stabsfänriken som triumferande konstaterade att nu hade de en fånge, nu kunde de återvända. Fången som undrade vad som skett med hans hauptmann. Aly anslöt sig till dem igen. Det fanns inte så mycket att säga och ingen verkade ha något emot att hon inte förvarnat.

Tillbaka i lägret drog de sig undan till sitt ulvläger igen. Det var skönt med lite vila och att inte behöva umgås med de andra cordoverna. Jorgalen Arek hade tydligen kommit tillbaka och Aly funderade på att gå och bråka lite med honom eftersom hon ännu var irriterad på hans agerande, men först vila. Som alltid när de var själva flöt deras samtal lätt och obehindrat, med många kärvnligena pikar åt olika håll. Nere från resten av lägret hördes vrål av smärta från någon av fångarna. Kanske kunde falkarna också konsten att få fångar att tala eller så höll de på att öva sig.

Aly kände sig rastlös och gick därför en runda. Vid elden fick hon höra att någon ville henne något, vid matborden. När hon kom dit fick hon syn på en partisan som låg ner. Han var matt, skadad troligtvis, och vinkade henne till sig. Med ett flin gick hon bort till honom och knäböjde, viss om att han inte kom åt hennes vapen. Han stirrade på henne, noga, sedan väste han fram ett; "det var du...". Aly kände igen honom också. Det var en av partisanerna från gården som varit där när hon och Ranja företagit sin lilla utflykt. Hon frågade honom vem han var och han berättade att han var en sydskaegi. "Partisan", avfärdade hon honom med och roades när hon märkte att han inte uppskattade det. "Sydskaegi", rättade han och hon avfärdade återigen med "partisan". Hon lämnade honom, märkligt stärkt av hans lidande och hat. Det kunde han ha, han och hans anhang. Hon skulle inte ge sig förrän de alla var döda eller hon själv fått resa hem, på ett eller annat sätt.

Hon lyckades också passera den andra fången, Celeste. En förrädare, i princip det värsta pack som fanns. En stund stod hon och såg på skyttarna som roade sig med honom, men hon tyckte de kändes amatörmässiga samtidigt som hon gärna hade skurit lite i honom själv. Skurit, saltat, sytt igen... Alternativt stenat från midjan, såsom de hade gjort sist de hade stött på förrädare. Hon funderade över det kloka i att låta förrädaren ha kvar sina skäktor, men sade inte något om det. Stabsfänriken stod bredvid och troligtvis låg hon ännu inte särskilt bra till hos honom. Lika bra att låta dem hållas och upptäcka eventuella misstag själva.

En kort stund senare fick hon skäl att undra om hon ändå inte borde ha sagt något. Förrädaren verkade ha gjort något slags utfall och sjukvårdare eftersöktes. Hon kände plikten och gick dit, men verkade inte behövas. Istället, för att stilla sin inre oro kanske, slog hon sig ner bredvid Philippe från skyttefalkarna. Denne grävde just i ett öppet sår vid fångens knä. Hon själv kunde

inte motstå, trots skyttarnas närvaro, och stack in ett finger i såret själv när Philippe var klar. En kort diskussion dem emellan, mer vänskaplig än den varit på hela vandringen hit, ackompanjerad av förrädarens vrål. Sedan tröttnade hon och lämnade dem för att söka sig till elden istället. Matlagningen var på gång och hon drog sig ditåt. Jorgalen Arek var där och hon kunde känna hans starka ogillande. Det roade henne. Kanske borde hon ge honom fler skäl till ogillande. Han var en jorgal trots allt och skulle inte få för sig att han lurat dem alla så enkelt.

Istället kom en av ulvarna, sökte ormagenten. Någon som ville lämna ett brev, kanske deras husknekt som de kommit att kalla knekten som skjutit på dem. Han verkade trots allt uppskatta deras sällskap så ofta som han uppsökte dem. Hon följde dem upp, lyste väg åt Aimée med sin lykta hon tagit med sig tidigare. En bra lykta, i mässing, som brukade uppskattas om det var kyligt och det behövdes något att värma händerna på. Gick att trycka mot folks hud också för den delen, som en förvarning om vad som komma skulle om de inte talade snabbt nog. Den öppna delen gjorde att det gick lätt att värma brännjärnet på den vid de fall det behövdes, även om en eld var att föredra om det skulle bli riktigt varmt.

Hon stod stilla i lägret och avvaktade medan ormen fick sitt brev och följde sedan ormen tillbaka. På vägen stod en liten procession som även innehöll sydskaegin. De hade varit på väg redan tidigare, men ormen hade prioriterat brevet. Skaegins blick innehöll en blandning av rädsla och hat när han fick syn på henne och hon gick fram och samtalade med honom. Lågmält, förklarade att han skulle dö, om inte nu så sedan. Han i sin tur anklagade upprört henne för vad som skett på gården och hon skrattade åt honom, viss om att hans ord inte vägde tungt. Ranja kom förbi och han vände blicken till henne. "Det var hon också", sade han till ormagenten, mer rädsla, mer hat. Aly fortsatte flina tills det var dags för avtåg och någon menade att hon hade haft sitt roliga nu. Kanske, men mer skulle det förhoppningsvis bli.

Tillbaka till lägret och matlagningsselden. Fler cordover var där och även jorgalerna. Skyttefalkarna fick förrädaren att be de församlade om ursäkt. "Vad är du för något?" "En dålig cordov..." Protester. Aly flinade och sade att han var en förrädare. Hennes ord vann gehör hos de andra. Acceptans. En gemensam fiende, vi mot honom. För en gångs skull var de alla enade.

I efterhand visste hon inte riktigt hur diskussionen hade börjat (kanske var det upplysningarna om stening från midjan), men plötsligt var den där, det som Arek säkert väntat länge på nu, möjligheten att anklaga dem. Skälet till Léons fängslande, misshandeln, Zaraks familj. Först verkade Arek trots det nästan ångra att han tagit upp ämnet, men sedan verkade han bli arg. Hon följde roat hans humörsvängning och visste att hon hade honom där hon ville då han utbrast: "Men så berätta då. Berätta vad som hände."

Aly berättade. Trots allt var det inte något hon skämdes för. Hon förklarade för de närvarande om Zarak och hans familj, hela händelsen såsom hon berättat den för administrationen i Svartebäck. I Svartebäck hade hon varit arg och orolig, här kunde hon ta det lugnt med viss distans till det hela. Ibland sköt någon in en fråga och hon besvarade den. Historien om Zarak

och hans familj, utpekade som partisaner och därför förhörda av deras rote, utom Zarak som undkommit dem genom broderns list. Zarak som de inte vetat existerade förrän den där ödesdigra dagen i Svartebäck. Om hans familj, om barnen i tonåren. Hon kände ogillandet och misstron från flera av de närvarande. De visste inte, kunde inte förstå. De hade sett sin del av kriget, det rena, där en fiende alltid är en fiende och där döden skedde på slagfält, omsjungen och omgärdad av ära. De hade inte sett deras del, inte det smutsiga som de vant sig vid och kommit att uppskatta, om metoder som hon aldrig ens hört talas om eller skulle förstått hemma i Cordovien. Kanske skulle hon för ett par år sedan reagerat precis som dem. Troligtvis.

"En tioårig flicka, hur skulle hon ha kunnat vara partisan?" Vreden igen från Arek. Han vann sympati från de andra kände hon, men hon lät sig inte hejdas. Istället förklarade hon att de misstänkte alla, att om man var gammal nog att hålla i ett vapen var man gammal nog att döda och vara partisan. De gjorde ingen åtskillnad på kvinnor, män eller barn i sina förhör. Ingen. Familjen hade erkänt. Eller skulle ha gjort det, men det sade hon inte. Inte lönt att ta upp det, bättre hålla sig till samma historia de berättat i Svartebäck.

"Torterar ni en tioårig flicka?" Frågan kom från en av slagfalkarna nu. Pascal kanske han hette. Den var understruken av avsky och misstro och hon underlät att svara något i stil med att flickan säkert varit åtminstone elva, även om det var lockande. Istället blev svaret lite svävande, hon uppskattade inte ordet tortyr i det här sammanhanget. Hon var ingalunda främmande för det, tvärtom, men hon kunde se vilken effekt det hade på de församlade. Utfrågning var ett bättre ord, men troligtvis såg de rakt igenom det. Spelade inte så stor roll. De visste inte. Förstod inte. Istället förklarade hon att det inte gick att underskatta någon, att de gjort det tidigare och fått betala. De förstod inte. "Det här är inte det Cordovien vi känner" sade någon av de andra. Klart det inte var, de hade inte sett samma saker, varit på samma ställen, gjort samma saker, för Cordovien, allt för Cordovien. Alltid. Hon lät bli att kommentera det. Samtalet rann till sist ut, övergick till annat. Det var lättare att skjuta tunga tankar ifrån sig, lättare det än att acceptera. Zarak... Han borde aldrig fått överleva.

Maten på elden. Hon satt bredvid Arek nu. Inte en plats hon var nöjd med, men hon hade förlorat sin tidigare plats mittemot när hon hämtat sin matskål. Andra från hennes rote var här, ivriga efter mat som hon själv. En kanna med kaffe på elden och muntra samtal. De var cordover, de skulle segra. Om inte nu, så framöver. Planer inför kvällen och natten och morgondagen. Hon lyssnade lite halvt. Frédéric från 5131 lånade ut sitt stora trästopp för kaffe och det skickades runt. Hon fick det och drack, var tacksam över att inte behöva ta emot det från jorgalen eller skicka det vidare till honom. Fler samtal. Hon fick stopet igen och höll det en stund. Arek såg otåligt på henne, frågade om hon tänkt hålla i det länge till. Hon flinade mot honom och svarade med ett ja. Sedan drack hon några långsamma klunkar medan hon funderade på om hon kunde reta upp honom ytterligare. Avskyn mot honom var stark; hade hon tur skulle han göra något dumt och då skulle hon kunna passa på. Han sträckte sig efter stopet och hon vände sig bort, höll det från honom. När hon gjorde det fick hon syn på en av slagfalkarna bakom, Pascal. Med ett leende erbjöd hon honom stopet och han tackade glatt ja och tog emot det. Triumf och irritation från jorgalen bakom. Visst, han skulle få stopet senare,

men poängen hade gått fram. Du är inte en av oss, vi vill inte ha dig här. Vi ser igenom dig.

Efter ändlös väntan var maten så äntligen klar. Hon satt bra till och tog bland de första. Smaken var god, trots jorgalernas inblandning, och hon åt långsamt. Halvvägs genom skålens innehåll hördes det oväsen och så trängde ropen igenom; "larm, larm!" Hon, liksom de andra, kom snabbt upp. Matskålen hade hon fortfarande i handen, men hon konstaterade att det nog fick vara kört med den. Svärdet i hand och ett försök att få överblick över sina ulvar. Hon kallade dem mot skogen, in i den skyddande skuggan och mörkret för att de inte skulle råka illa ut.

Situationen var snabbt löst, några cordover hade fallit och förövarna flytt. De hade inte varit så många, men man kunde aldrig veta. Bara dumt att ta närstrid när falkarna kunde ta smällen. Rop på sjukvårdare fick henne att agera och hon skyndade upp på vägen. En skyttefalk närmast, Philipe. Han fräste åt henne att han kunde ta hand om sig själv och hon lämnade honom med ett inre hopp om att han skulle lida mycket av sina skador. Istället såg hon Lucard från 5131 ligga ner och vrida sig i smärta. Snabbt tog hon sig dit, föll på knä och undersökte honom vant. Jac var mittemot henne, hjälpte till och talade med Lucard medan hon själv arbetade. Undersöka såret; ett hugg efter en yxa som gått genom den skyddande gambeson, plocka upp förband och sina verktyg och sedan skrida till verket. Jac kunde erbjuda lite vatten och hon tvättade ur såret innan hon sydde det. Stadiga händer, det här kände hon sig lugn med. Jac talade med Lucard hela tiden, höll honom vid medvetande. Halvvägs genom insåg Aly att hon glömt ge falken något att bita i, men han verkade ju klara det bra ändå. Hon avslutade stygnen och såg sig om efter förband. Skadan satt i buken och som alltid svor hon åt det; hon avskydde att behöva lägga om bukskador och för stunden hade hon inte så långa förband.

Stabsfänriken löste det åt henne. Han hade hört hennes påpekande om brist på långa förband och kom fram till dem. "Hjälp mig knyta upp så kan ni ta det jag har." Aly kastade en blick på förbandet och skred till verket. Det var torrt och långt och det var vad som behövdes. Gemensamt lyckades de knyta upp det; sjukvårdarna hade använt många knutar, och med Jacs hjälp kunde hon förbinda Lucard. Han såg på dem, på henne. "Om ni ser en vit jordpåse med röd flamma..." Han ville att de skulle hämnas, troligtvis någon käresta, och Aly nickade. Hon dödade gärna partisaner, vilken dag som helst. Lidande fick de på köpet. Lucard fick hjälp ner till elden och värmen och själv vände hon sig till stabsfänriken. Hon förklarade att deras rote gärna tog sig an båtuppdraget, nu när jorgalen berättat var båten var. Det var ett farligt uppdrag, ett oönskat, men hon visste att roten inte skulle protestera. Stabsfänriken gick efter viss fundering med på det. Vad det var som fick honom att tveka visste inte Aly, åtminstone inte då även om hon senare skulle dra sina slutsatser.

Medan de förberedde sig gjorde sig de andra redo att tåga ut igen, mot gården för att se om de inte kunde åsamka sina fiender lite förluster och kanske för att få mer information. Aly passade på att få sig lite mer mat och såg också över sådant som sockar och vatten. Saliten kom fram till henne och frågade om han kunde följa med på deras uppdrag. Att neka verkade inte vara ett alternativt, inte så länge de slapp en lysande, vit vapenrock i mörkret. Saliten verkade ha tänkt på det redan och förklarade att han skulle ha en annan rock, att han inte skulle synas mer än

dem. Aly nickade och accepterade. Kanske skulle de bli sinkade, men det skulle se värre ut att neka saliten. Vilka skäl han hade för att följa med på det farliga och obekväma uppdraget kunde alltid funderas över, men för Aly stärkte det här bara de tidigare misstankarna. Saliten var inte trevlig mot dem för att han tyckte om ulvar, utan för att han ville få mer information. Det kunde han väl få...

De andra cordoverna gav sig av och det blev behagligt lugnt och stilla i lägret. De hade ingen brådska, visste att det skulle dröja innan de fick sällskap igen och att kvällen var deras vän. Olivier hade fått en beskrivning från jorgalen gällande båtens placering och även om inte jorgalen var den mest pålitliga fick de väl lita på honom den här gången. Någorlunda... De skulle förstås hålla ögonen öppna ändå.

Slutligen lämnade de lägret, en annan väg än sist. Skogen var tyst, marken fuktig och månen lyste deras väg. Aly bar med sig sin lykta i bältet för säkerhets skull och de rörde sig målmedvetet genom skogen. Saliten verkade hänga med bra och ingen sade något. När fötterna började trampa den välbekanta stigen mot vindskyddet och båten hade Aly en känsla av att det här, det här skulle gå bra trots allt.

6)Röster i mörkret, en rörelse, en fråga om vilka de var. Två män lösgjorde sig, två jorgaler. Roten stannade upp direkt när de hörde frågan och vände sig mot de två. Jorgalerna såg öppna ut, fredliga. Aly betraktade dem innan hon frågade om de kände till båten och sjön här. De nickade, bekräftade, de hade fiskat flera gånger. Bra, tyckte hon, då kunde de få följa med. Tvekan i deras ansikten, därefter kallt stål. Roten agerade som en och snart var jorgalerna övertalade. Saliten sade inte något, förstod kanske det nödvändiga.

Sökande efter båten och när den var funnen, en stilla båtfärd. De pratade inte så mycket, inte mer än nödvändigt, medan de fyra som rodde förde båten allt längre ut på sjön och det mörka vattnet. Aly satt i täten med ett öga på jorgalerna och saliten satt bredvid henne. Jorgalerna hade sett när luftskeppet gick ner och att något släppts från det, men inte kommit på tanken själva att söka upp det. Nu kunde de söka med deras hjälp och de tog sig till motsatta sidan. Saliten och hon själv hoppade i land och de genomsökte ön jorgalerna pekat ut. Just som de tänkte lämna den fann de vad de sökte. En kista, liten och oansenlig, men nog så tung. Tillbaka i båten och så en roddtur tillbaka. Aly lyckades tänka bort det mörka vattnet under dem större delen av tiden, lät till och med handen smekas av det. In i viken där båten legat från början och tyst, tyst mot land. Jorgalerna verkade ivriga att bli av med dem och var nog så hjälpsamma, men roten höll ett öga ändå på dem för att de inte skulle ge något ljud ifrån sig som kunde varna folket uppe på gården.

Äntligen var de så i land och båten drogs upp. Kistan var i deras förvar och nu återstod det bara att ta sig hemåt. Det, och en sak till. Hon såg på sina ulvar och de mötte hennes blick. Tyst, utan att fråga eller säga något, en hand över munnen på respektive jorgal, stål som glimmade i mörkret och sedan öppnades jorgalernas halsar som munnar. De sjönk ihop och ulvarna knuffade ner dem i vattenbrynet. Det gjorde inget om de blev funna, varken nu eller senare.

Saliten hade inte protesterat, men Aly kände ändå att en förklaring kunde vara på sin plats. "Vi hade inte kunnat släppa dem, de visste för mycket." Efter de orden en nick från saliten, ett stilla accepterande, och så vidare genom den mörka natten. Aly tog kistan, någon av de andra tog täten.

Vandringen var lika tyst som tidigare, om än något mer mödosam. Kistan hade ett tacksamt handtag, men var tung och påverkade hennes balans, något som framförallt märktes när de försiktigt tog sig över en spång. De tog sig upp och runt gården, farligt nära, men utan alternativ. Nästan ute på vägen igen byttes de av med kistan, delade mödan. När de väl kommit förbi gården stannade de och beslutade efter en lågmäld överläggning att om de blev påhoppade av fientlig trupp skulle den som hade kistan ta den och gömma sig, övriga skulle täcka den personens flykt. Föll personen skulle den som var närmast ta vid. Kistan hade högsta prioritet nu. Aly hade svärdet och skölden framme, redo att hoppa på vem som än skulle komma i deras väg.

De slapp tack och lov göra verklighet av planen. Kanske följde fientliga ögon deras vandring, kanske var de ensamma, men hur som helst kom de tillbaka till lägret oskadda. Nere vid matlagningselden satt en grupp cordover, uppsluppna och skrattande, vid gott mod trots dagen. Stabsfänriken var där och ulvarna slöt sig därför till dem. Någon fråga om uppdraget hade lyckats, ett jakande. Kistan lämnades över, inte utan viss triumf, och de församlade häpnade över tyngden. De konstaterade också precis som Aly tidigare gjort att kistan var låst. Någon kommenterade att den måste ha varit svår att hitta. Aly ville inte förneka det, men inte heller verka skrytsam. De fick ett "hipp, hipp - hurra" av de församlade, något hon blev märkligt glad över. Hon hade känt det tysta ogillandet från flera vid mer än ett tillfälle och att se att de nu fick någon form av beröm från de andra tydde på att roten, även om de inte var en del av den stora gemenskapen i fanan, åtminstone kunde få en glimt av den då och då.

Stabsfänriken stod bredvid och hon gav sin rapport. Ganska snart stod det klart att de kommit tillbaka i ett olyckligt skede; när hon nämnde att de hade rott brast de församlade ut i skratt. Ordvitsar förstås. Hon hade inte något emot humor, tvärtom, men den här humorn var de genom sin tidigare frånvaro exkluderade från så hon ignorerade den. När hon kom till att de fått hjälp av jorgalerna kunde hon inte låta bli att känna viss skadeglädje när hon kom till: "sedan skar vi halsen av dem". Tystnad, något nervöst skratt, kanske en efterdyning av ordvitsarna, kanske något annat. "Inte för att det var roligt - hon ville så gärna lägga till ett *enbart* här, men avhöll sig då hon insåg det dumma i det - utan för att det var nödvändigt." Om de köpte hennes resonemang var hon osäker på, men stabsfänriken accepterade det. Stabsfänriken och de andra gick för att gömma kistan. Själv hade hon tappat allt intresse i den; nu var den funnen och överlämnad och ur deras vård och ansvar. Kriget i stort var som alltid något diffust och kistan var en del av det. Hon hörde om segrar och förluster, men det påverkade dem sällan direkt. De hade sitt eget krig att utkämpa och de var bra på det. Det räckte för henne, åtminstone för stunden.

Kvällen förde med sig något annat positivt. Fabian kom ikapp dem, äntligen, och han kunde föra

med sig bud från Svartebäck. Léon mådde väl, efter omständigheterna, men satt inlåst i en visthusbod som tillfälligt gjorts om till fängelse. Kanske hade de förstått att det behövdes en lite mer robust fångförvaring nu när hösten kommit över dem och det dessutom såg ut som om han skulle behöva sitta där ett tag. Aly längtade tills den dag de själva kunde återvända till Svartebäck, få ut Léon och ge sig därifrån. Även om han skulle få ett straff för misshandeln - den var svår att prata sig ur - skulle det vara skönt att kunna lämna det andra bakom. Aly visste att det inte fanns bevis mot dem, oavsett vad Zarak sade, och att det alltid var känsligt att fördöma andra cordovers agerande, men samtidigt visste hon inte hur korrupt administrationen i Svartebäck var. Zarak hade uppenbart nästlat sig in och det fanns risk för att även andra lyckats med det. Kanske skulle de behöva sin kaptens ingripande i det här fallet.

Fabian hade också en annan ulv i sällskap, Armand, från en annan rote. De hade färdats snabbt och lätt och Armand verkade inte ha något emot rotens sällskap. Tvärtom fann han troligtvis viss gemenskap med dem och deras ulveld, kanske för att han inte varit med dem de senaste dagarna eller kanske för att han också kunde inse vilka metoder som behövdes i Jorgala.

7)Nytt bud, någon som sökte henne. Hon gav sig upp på vägen där falkarna höll en mur mot någon eller några; hon kunde inte se vem. Olivier följde henne. En partisan och en knekt, de ville tala, förhandla. Märkligt nog var hon inte rädd, inte ens när de ville gå bort en bit. Varför de ville förhandla med henne visste hon inte, men hon kände igen den långa mannen som en av partisanerna. Den andre var knekten med armborst som hon skjutit mot tidigare under dagen. Partisanen mätte henne med blicken, frågade om hon var Aly. Hon nekade inte, tvärtom. Han förklarade att han var Simon ben Juda och att han beundrade hennes arbete; hon funderade på om hon skulle hinna döda honom här och nu. Men nej, knekten hade sitt armborst och hon var trots allt nyfiken på vad han hade att säga. En vissling från någon av hennes ulvar berättade att de var i hennes närhet och det fick henne lugn, viss om att de skulle skydda henne om det behövdes. Hon svarade dem innan hon fortsatte samtalet. Han upplyste henne om att han tack vare henne hade haft lätt att värva nya frihetskämpar. Hon svarade att hon tänkte se till att deras antal hölls nere. Han log och de hade nästan kunnat te sig som två goda vänner om det inte var för det underliggande hatet och illviljan, önskan om att döda eller lemlästa varandra som sken igenom. Som två rovdjur som kretsade om varandra, vaksamma för blottor, med en civiliserad fasad. Förhandling kom de knappt in på, men bägge visste hur situationen såg ut där; det hade bara varit en undanflykt. Ny vissling, nytt svar, en kommentar från honom att hon hade pli på sina valpar. När han slutligen drog sig undan stod hon och såg efter honom och knekten en god stund innan hon återvände. Målmedveten. Samtalet hade fått henne målmedveten. I tankarna lovade hon sig själv att se till att han någon gång fick en dekoration i pannan i form av ett XXI.

I lägret möttes hon av Jac, Ranja och de andra. De var ivriga, ville ut och ge igen. Hon såg inget skäl till att låta bli, men ville ha torra sockar och något att dricka först. Sedan så... Simon var ännu i hennes tankar, men höll på att trängas ut av löftet om en stund vid deras ulveld. De slog sig ner och även den nytillkomna Armand var där, men inte de andra ulvarna. Fabian hade med

sig äppelmust från Svartebäck och det mottogs med glädje. Ost, korv, nötter och russin plockades fram till en lyxmåltid, toppad med musten. De åt, njöt av att vara dem de var, av att kunna sitta och ta det lugnt och att vara vid liv. Efterhand tystnade skogen och lägret omkring dem när folk gick och lade sig, men de märkte det knappt. Ge igen... De skulle ge igen.

Nackdelen med att komma till ro kring en eld var att det var mycket svårare att komma därifrån. Gården kändes plötsligt som om den var långt bort och elden och bäddarna kändes lockande. De diskuterade saken, fram och tillbaka. Aly hade från en början känt sig bekväm, men tanken om en hämnd på gården hade vuxit sig allt starkare under tiden de vilat och nu var hon ivrig. Slutligen bestämde de sig för att ändå ge sig bort dit, efter ett par halvhjärtade omröstningar och Alys förklaring om att det inte fungerade på det viset, att hon faktiskt kunde ge dem order. Det möttes med godmodigt skratt; de visste att hon inte skulle dra nytta av sin befälsgrad på det sättet; att hon inte skulle tvinga dem. Fabian väcktes och de gjorde sig redo. Bågarna fick vara kvar, det här var en räd med dolk och svärd.

Nästan alla följde med ut igen. Lägret hade hunnit somna och stabsfänriken stod därför inte att finna, med andra ord kunde de inte be om tillåtelse för sitt tilltag såvida de inte väckte honom. Det verkade onödigt så de lämnade lägret utan att meddela någon. Vilan i lägret hade varit tacksam och de rörde sig raskt framåt. Olivier gick först med draget svärd som han riktade snett neråt framför sig, ifall om de skulle stöta på några fler otrevliga fällor. Det hördes inte några röster eller annat och inga ljus syntes, så det var svårt att veta om någon vid gården ännu var vaken och om de hade vakter. Vid spången som låg på vägen fick de hejda sig; Olivier hade upptäckt en smal tråd som var spänd över vägen. Försiktigt skar han av den och de kunde fortsätta.

Vid trevägskorset stannade de upp igen. De hade egentligen inte någon plan för sitt nattliga besök, men Armand hade med lite propaganda som de bestämde sig för att dela med sig av. Tyst, försiktigt med dragna vapen gick de uppåt gården. Det stora, vita skaegitältet som stod närmast ruvade stilla i mörkret. En lykta hängde utanför och ett ensamt ljus lyste upp tältet inifrån. Skuggor, en kontur, men troligtvis inte något farligare än en lutad sköld. De undersökte förtältet som var fullt av vapen och rustningar. En liten bit bort brann en eld och det verkade sitta folk vid den, men ännu var de inte upptäckta. Propagandalappen lämnade de vid ett hängande svärd. En fråga om huruvida de skulle rusa upp och göra en anfall på de vid elden fanns mellan dem, men de kunde inte se hur många dessa var eller hur beväpnade de var. Istället kanske det var nog med effekten de nu kunde visa på, att de varit här utan att ha blivit upptäckta eller dödade. Eller ja, upptäckta kunde de kosta på sig. En blick, blod som hastigt strömmade genom kroppen och sedan; "För Cordovien!" Ropet var högt, meningen att märkas. Svaret likaså; "Leve Cordovien!" Ett trots, en vinkning om att cordover aldrig skulle ge upp eller vika sig, tvärtom stod de stolta och om de föll skulle de resa sig igen. Om och om igen.

De sprang nedåt vändplanen, beredda på att bli förföljda, men även om de var upptäckta blev de lämnade ifred. Aly var en av de första att stanna, Olivier likaså. Det kändes... lite mesigt. De andra var eniga. Dessutom, just nu borde ingen tro att de skulle komma tillbaka igen, inte så tätt

på. Återigen vände de sig mot gården, återigen smög de upp. Stilla, folket vid elden hade återgått dit om de någonsin lämnat den.

Den här gången tog de sig lite mer tid att undersöka tältet. Nordskaegi, Aly kunde känna igen sköldarna från tidigare under dagen då de så snöpligt blivit upphunna. Personen som sov närmast dörren visade sig vara en bekant, en av dem som varit med då roten så nesligt blivit nergjord. 8) Aly delade inte deras heder, men det kändes ändå inte helt rätt att enbart döda dem i sömnen efter det som skett tidigare under dagen, då de lämnats i princip oskadda. Hade det varit partisaner, så ja, och normalt avskydde hon skaegi över allt annat då de ofta pratade om heder, men mer sällan visade på den. Hycklande kräk. Hon ville dock inte stå i skuld till dem heller, med en känsla av att ha fått sitt sina liv sparade som skulle förfölja dem. Här och nu kunde de betala tillbaka skulden genom att helt enkelt inte göra något. Eller ja, göra något kunde de och skulle de, som att visa att de varit här. Olivier hade redan släckt lyktan vid tältet första gången, nu vändes blickarna till ljuset i tältet. Försiktigt smög hon in och släckte det, väl medveten om att ifall någon vaknade skulle hon befinna sig mitt i smeten av arga och yrvakna fiender.

Hon kom ut ur tältet lyckligt, det vill säga utan missar eller att någon vaknat. Olivier lade precis in en stor rundsköld på skaegin som de toppade med propagandalappen de tidigare lämnat vid svärdet. Ytterligare en rundsköld på skaegin bredvid; det skulle väl hindra dem lite och få dem fundersamma. Själv drog hon sig ut ur tältet. Skepnaderna uppe vid elden rörde på sig, verkade ha förstått att de inte var ensamma längre. Tiden höll på att rinna ut. Olivier slängde in svärdet och sedan skyndade de sig ner mot vändplan med en sista hälsning, ett "hipp hipp - hurra!". Nu när de var själva kunde de kosta på sig det, när varken falkar eller andra var närvarande.

Nöjda och varma av den lilla promenaden kom de tillbaka till lägret. Skulle de få besök under natten skulle de i alla fall ha hälsat på hos sina motståndare först. Natten kändes kyligare, men de var fler och skulle hålla sig varma. Armand lade sig inte hos dem utan vid deras lilla eld och säkerställde därmed att han skulle bli det första offret om någon hälsade på. Det kändes tryggt, så länge han skulle ha vett att skrika. De samtalade lite kort, bland annat om vem som skulle bli rotemästare om Aly dog. Det fanns flera kandidater och inte någon självklar. Olivier försökte få en fördel i diskussionen genom att berätta en kvällshistoria, om hur de rott över sjön och om hur jorgalerna dött. Aly protesterade åt hans brist på dramatik och fann sig plötsligt själv berätta historien, betydligt mer utbroderad och med en humoristisk underton. Hon tyckte om att berätta historier och orden kom till henne lätt och naturligt. Avslutningsvis var det bara att konstatera att hon nog fick fortsätta att vara rotemästare ett tag till; vem skulle annars vara den som berättade historierna? Medhåll och skratt. Som en flock, där alla visste sin plats och var nöjda med den. Som familj. En efter en tystnade de. Aly sjönk snart ner i tung och drömlös sömn. Vapnen nära tillhands.

Söndag 13:e november

Vaken. Det var kallt, rått sådär som det är bara på morgnarna. Ljuset skvallrade om att solen var uppe, men det tysta lägret sade henne att klockan inte ens var åtta ännu. Svagt skramlande tydde på att någon höll på med frukosten i alla fall. 9)En tanke hade väckts i henne och hon delgav Jac den. Jac samtyckte, hon skulle ge sig iväg tidigare. Nöjd tog Aly tjuren vid hornen och steg upp. Hon huttrade inte lika mycket som föregående morgon så kanske var det lite varmare idag trots allt. Vapenbältet i ena handen, manteln svept om sig, ner mot avträdet. Efter det styrde hon stegen mot elden där slagfalkarna och den andra jorgalen, Alizah, höll på med frukosten. Att jorgalen var där retade henne och kanske var det det som fick henne att styra in samtalen på jorgaler. Dels de som de hade skurit halsen av igår, men också jorgalska barn då detta uppenbart var ett känsligt ämne. Framförallt partisanbarn och vikten av att ta hand om även dessa. Slagfalkarna var inte eniga och kunde inte förstå varför barnen var tvungna att dödas. Hon förklarade för dem att de inte alltid hade möjlighet att ta med barnen efter att föräldrarna var döda och oavsett var det inte någon bra idé. Ett jorgalbarn med partisaner som föräldrar som fått dessa dödade av cordover skulle alltid ha en liten tagg av trots och hat i sig. Förr eller senare skulle barnet vända sig mot Cordovien. Bättre att inte ta risken, att döda barnet när det var just ett barn och inte ett hot. Hon såg att Alizah var illa berörd av samtalsämnet och hon njöt. Pascal såg på henne med avsky och frågade henne om hon brukade skriva i rapporterna vad de gjorde. Aly tvekade, blev svävande. Faktum var att hon ofta utelämnade barn ur rapporterna eller tog med dem som siffror. Fyra partisaner dödade, vem brydde sig om deras ålder? Hon kunde dock inte ge slagfalken den tillfredsställelsen så hon svarade att hon rapporterade vad som var relevant. Han såg på henne, blickarna möttes, svarade att han hoppades det för när de var tillbaka i Svartebäck skulle han rapportera vad hon sagt, vad roten gjort. Hon fnös inombords åt deras nit. Varför kunde de inte bara lita till att roten visste vad som krävdes? Nå, förhoppningsvis skulle det inte ge dem några problem. Inte så många i alla fall.

Någon, Lucard troligtvis, gick emellan, försökte byta samtalsämne. Hon höll kvar vid det ett tag till, men tröttnade sedan. Hon hade fått som hon ville, en av falkarna tröstade jorgalen som satt med händerna i ansiktet. Bra. Förhoppningsvis skulle de kunna döda jorgalerna idag i alla fall. Förräddarpack.

Frukosten avnjöts en stund senare. När den började lida mot sitt slut kom Jac, rapporterade att hon var redo att ge sig av. Aly nickade, sade åt henne att skynda sig. Kom att tänka på en sak och bad henne att bege sig direkt till Inselburg istället för Svartebäck. De skulle troligtvis behöva ett ingripande från sin kaptan och även om hon skickat Adrien och Marivonne tidigare var det bra med ytterligare ett bud. Jac bekräftade och gav sig av. Stabsfänriken stod en bit ifrån och Aly vände sig mot honom, förklarade att hon behövde skicka iväg en av sina ulvar lite tidigare. Han accepterade det, även om det var oklart var han egentligen tyckte om saken. Hon hade redan rapporterat om deras lilla nattliga utflykt och vid frukosten hade de skämtat om att skaegi sov med sina sköldar.

Snart uppställning och Aly gjorde sig i ordning. Idag målade hon inte sig i ansiktet, det skulle troligtvis inte vara nödvändigt. Tanken var att försöka få tag på nyckeln Gillets hauptmann hade och det gjordes bäst med en attack rakt på med full styrka. Åtminstone var det stabsfänrikens plan och Aly var benägen att hålla med. I dagsljus med fri sikt skulle de ha nytta av de många bågarna och armborsten och säga vad man ville om slagfalkarna, men de vek inte från sin post i första taget. Det skulle vara skönt att få gården rensad också, att sluta gå som katten runt het gröt kring sina fiender.

Uppställning. Roten var först och skämtade sinsemellan medan de väntade på resten. När Arek passerade passade Aly på att högt undra om de skulle få skära halsen av några jorgaler idag också. Roten flinade, förstod varför hon fällt kommentaren och hoppades att han hade hört. Aly hoppades att de skulle få chansen. Skratt från skyttefalkarna och en generad Philipe som hade spänt strängen på fel sida om stocken fick också dem att skratta och håna. "Har han brokorna utanpå hosorna?" frågade någon bredvid dem med skeptiskt tonfall. Aly tittade och ja, det verkade så. Ett under att 1326 fortfarande existerade.

Harkling, uppställning. De ställde upp, ännu lite ovana och inte helt rakt. Fabian som inte varit med under de senaste dagarna ställde sig bredvid ledet med Armand, men efter en rättning och säkert en och annan skadeglad blick från de andra kom de på plats. Saliten tog till orda och höll ett moralhöjande tal om att de var cordover och att de skulle segra. Aly lät tankarna glida ut, det var klart de skulle segra, hon behövde inte lyssna så noga på honom. Eden. Han började läsa den och samtliga följde. En bit in i Eden kom Aly på att hon kanske inte borde stå och rätta till fjädrarna på pilarna utan faktiskt lägga handen på bröstet som de andra. Kanske hade han inte märkt, men tyvärr hade han nog det med tanke på att hon stod längst fram. När han kom till de sista raderna; "Mitt blod för Jorgalien, Jorgalien för mitt blod!" teg hon demonstrativt. Hon var här för Cordovien, det trodde hon på. Inte på Jorgalien; hon skulle aldrig dö för en jorgals skull. Jorgaler, ett syskonfolk... Knappast.

Stabsfänriken tog över och började ställa upp dem. Slagfalkarna först, sedan skyttarna. Ulvrote 5421 i täten. "Vi ska alltså vara först..." konstaterade Aly och gav falkarna som blockerade vägen en lång blick. Skratt från dem bakom medan hon demonstrativt gick förbi stabsfänriken. Hon bättrade troligtvis inte på hans gillande, men det hade hon ingen intention om heller. Högt kommenterade hon att det stod en drös falkar i vägen och så ställde de sig först, en bit från de andra. Den nyanlände Armand skulle stå under hennes befäl också och det passade utmärkt. De andra ulvarna skulle hålla sig med ormen, utom stackars Aya som fick gå sist på grund av foten. Snabbt organiserade de sig med två ulvar längst fram, två andra en bit bakom och resten vid truppen. En bit på vägen visade det sig att de två ulvarna som var kvar vid truppen med henne var lagom rastlösa så hon skickade fram dem också.

De rörde sig framåt, raskt, men ändå försiktigt. Hon fick en rapport via handsignaler om skaegi, men de var troligtvis få och stabsfänriken beordrade dem att fortsätta. Framåt den första bron började hennes ulvar röra sig långsamt och mer och mer ut i terrängen. Otåligt manade

stabsfänriken på dem och Aly kände irritationen bubbla inombords. Hon försökte förklara att de ville försäkra sig om att de inte gick in i något, men till liten nytta. Falkarna bakom var även de otåliga och plötsligt hörde hon 5131:ans lansför Frédéric; "Om de inte går så går vi förbi dem". Hon bet ihop om ett syrligt svar, men tack och lov gick Lucard emellan med ett bestämt; "Det gör vi inte. Det är *jag* som har befälet." Tacksamhet för att någon verkade förstå, men tempot hölls ännu högt och avståndet till tätulvarna krympte. Lite demonstrativt ökade Aly på stegen, fram till sina ulvar och meddelade dem surt att stabsfänriken ville att de skulle skynda på. Hon passade på att markera att terrängen kunde vara osäker genom att med dragen både själv blicka åt sidorna innan bron. På andra sidan bron tog ulvarna hand om terrängen, sökte sig ut åt respektive sida och spejade av. De var erfarna och lät sig inte hindras av truppens frammarsch.

På den sista sträckan mot gården fick roten åtminstone någon form av upprättelse kändes det som när Olivier upptäckte en fälla, en ny tråd över vägen. Hon gav en bitande kommentar om det till den som råkade vara närmast, vilket var saliten. Han menade att han inte tvivlade på deras kompetens och kanske var han fel mottagare, men i det skedet struntade hon i det.

En kort marsch senare var de framme vid trevägskorset. Hon samlade roten, gav dem nya order och de gjorde sig redo för flankering samtidigt som falkarna ställde upp sig, redo för strid och ond bråd död. Aly själv höll sig relativt nära vägen medan de avancerade uppåt. Hennes förhoppning var att partisankräken skulle se henne och därmed missa de andra ulvarna. Adjutanten rörde sig framåt för att förhandla om en fredligare lösning. Otåligt stod hon på plats och väntade. Hon ville inte ha en fredlig lösning, hon ville döda vilka de än nu var som fanns framme vid gården, långsamt, metodiskt och smärtsamt.

Adjutanten återvände och rapporterade. De hade inte velat förhandla, strid var det som återstod verkade det som. De stod en liten stund och diskuterade, stabsfänriken, adjutanten och säkerligen ormen och saliten också, frågade om adjutanten hade gett alternativ. Det hade han inte och han tycktes inte vara intresserad av att återuppta förhandlingarna. Aly lyssnade på dem. En tanke om att partisanerna skulle kunna begära deras rote i utbyte mot nyckeln hade slagit henne och om så skulle ske ville hon vara beredd på att kunna agera på det. Att bli utlämnad till partisanerna skulle innebära en utdragen och väldigt otrevlig död och det var mycket hon kunde göra för Cordovien, men ställa upp på det tänkte hon inte, inte frivilligt.

Tydligen hade ingen kommit på tanken eller ansett det värt nog, så efter ett kort överläggande fortsatte den cordovska styrkan framåt eller rättare sagt, en av värnfalkarna. Ett snöre satt över vägen och det var oklart om det var en fälla eller ej. Värnfalken plockade upp en björkstör och kastade den över repet, inget hände. Spridda skratt och hånfulla rop från partisanerna. Aly kastade ett öga bakåt. Jorgalerna stod bakom dem, inom skotthåll, men också inom synhåll från resten av truppen. Deras närvaro störde henne och hon riktade pilen mot dem istället för att markera medan hon bad ulven bredvid sig att hålla ett öga på gården. Jorgalerna såg på henne, såg troligtvis hennes riktade pil och avsikter och efter en kort stund valde de att flytta på sig. "Får ni chansen, skjut jorgalerna", sade Aly kort till Ranja och Jacques som var närmast. Att Armand från 3945 också hörde henne brydde hon sig inte om.

De rörde sig snart framåt. Jacques och Ranja undrade om de skulle gå runt det andra hållet, på höger sida, och hon bekräftade. Medan de sprang över såg hon till att göra sig väl synlig. De var ännu utom skotthåll, men hon kunde se Simon och hon såg att han tittade rakt på henne. Vad han tänkte visste hon inte, men inom henne brann hatet mot kräken framför starkt. Ett meningsutbyte, hon hörde inte början, men väl svaret, ett påstående om hennes rote och vad de gick för, cordoverna; "... er rote 21 som mördar kvinnor och barn!". Hon log inombords, samtidigt som hon bestämde sig för att det sista hon ville var att bli deras fånge. Döden i strid var bättre. Som rotemästare för den hatade roten hade hon troligtvis bara ett öde att vänta.

Inom skotthåll, äntligen. Hon lät pilen fara, lade en ny på strängen. En brädhög täckte henne bra där hon stod en bit till vänster om den cordovska truppen. Skaegi hade ställt upp sköldmur framför och hon försökte hitta glipor. Bakom huset steg gul giftrök upp och hon kunde inte låta bli att undra över skälet. Fälla eller något annat skäl? Något som drabbat hennes ulvar? Fler pilar, de flesta tog i sköldar eller missade. En snuddade vid armen på en av de skaegi som stod i sköldlinjen, men inget som skadade. Hon såg Armand och någon ulv till vara framme vid gården från baksidan. Armand hävde sig bakåt när någon av partisanerna försökte komma åt honom, men de hade inte tid att ge honom för mycket uppmärksamhet, tack och lov. En partisan stod på taket till gården och sköt mot dem och hon såg flera som avlossade skott mot honom och följde deras exempel. Han hade ett bra skottläge på sin höga höjd och nådde längre än vad skyttefalkarna gjorde. En pil till på strängen, sikta och släppa. Partisanen tog sig om benet och föll ner från taket under cordovernas jubel. Skottet och framförallt träffen förärades med ett; "hipp, hipp- hurra!" och hon kände sig nöjd, även om hon misstänkte att få sett varifrån skottet kommit då hon stod lite bakom linjen. Det kanske inte hade varit den viktigaste personen att skjuta ner, men det hade varit bra för moralen.

Hon sköt slut på sina pilar. De sista försökte hon träffa deras hövding med och de andra som stod bakom. När pilarna väl var slut drog hon svärdet och lossade sin lilla sköld istället. Inte för att anfälla, men för att kunna försvara sig med. Kampen var jämn, kanske skulle de segra.

Då, plötsligt från vägen bakom. Rop, rop om skaegi. Hon vände sig om och såg några skaegikrigare komma gående på vägen, målmedvetet. "Skaegi!" Hon ropade ut varningen själv, upprepade gånger då det verkade som om de andra cordoverna inte förstod, innan hon drog sig inåt skogen. Hon hade inga intentioner om att söka närstrid, men hon kunde kanske fortfarande vara till nytta.

Cordoverna omgrupperade, ett mycket sämre läge och hon visste att de hade förlorat striden. Trots det stannade hon kvar. Roten var kvar och de kunde ännu göra skada. Om inte annat kunnat hon själv se till att störa partisanerna med sin närvaro. Olivier och en annan av hennes ulvar verkade tänka detsamma och de rörde sig runt för att kunna falla gården i ryggen. Hon krängde bågen över huvudet och kroppen så att hon inte skulle behöva hålla i den och rörde sig framåt på vänsterflanken för att dra fokus till sig så att de andra kunde komma runt. En av de andra ulvarna från 45:an var där. Aly kände ett behov att förklara sig, få ulven att förstå att hon

inte försökte fly, men att de inte kunde göra så mycket mer än störa. Hon hade sagt det åt någon av dem, kanske den unge Armand, att om det gick dåligt skulle de göra vad ulvar var bäst på, att överleva.

Skaegi höll ett öga på dem och hon såg till att hålla sig utom räckhåll för dem. Plötsligt såg hon Fabian. Han låg ner en bit från gården, skadad, och verkade inte kunna ta sig därifrån. En liten bit ifrån fanns det skaegi. Hon bet ihop, önskade att hon hade kunnat göra något. När skaegi kom närmare försökte hon distrahera dem genom att vissla och göra gester åt imaginära ulvar. Mer än så kunde hon inte göra. En ulv bredvid henne, från den andra roten. Kanske brydde sig denne inte, kanske gjorde denne det. Med smärta såg hon Fabian kravla bakom ett träd medan skaegi obönhörligt närmade sig. Deras stora sköldar, Fabian skulle inte ha en chans, hon ville inte se det. Visste inte om hon hellre skulle hoppas på att han blev dräpt framför att riskera en fångenskap hos dem som de hatade och som de lärt vad hat var.

Hon flyttade sig längre ner, rörde sig fram och tillbaka, rastlöst. Några av cordoverna hade redan flytt över spången i närheten, däribland Aya. Stigen från andra hållet oroadde henne, skulle partisanerna skicka en styrka den vägen skulle de kunna bli omringade och slaktade. Därför gick hon bort så att hon såg den, sedan upp igen. Hon hörde att cordoverna inte gett upp, att de ville ha hauptmannen och kanske att de försökte förhandla. Rop och tumult, om vad visste hon inte. Något om att hauptmannen skulle dödas. Vad de gjorde kunde hon inte gissa och hur som helst fick hon annat att tänka på. Fabian. Fabian kom vacklande genom skogen mot henne. Hon ville möta honom, men vågade inte. Skaegi var bara en bit bort och hon ville inte riskera att de skulle röra sig mot henne själv eller för den delen Fabian. Istället höll hon nästan andan medan han steg för steg mödosamt tog sig fram mot henne. Äntligen var han framme och han stöttade sig mot en sten. Hon bad honom vara stilla, att låta henne ta en titt på hans sår. Han hade någon matt protest om tiden, men hon tog sig an uppgiften. Ulvört. Snabbt upp med sina verktyg, med nål och sentråden. Snabbt trä nålen, ett stilla beklagande och sedan sydde hon utan bedövning. Normalt skar hon av tråden mellan stygnen, men tiden fanns inte nu. Det var ändå bara en tillfällig lösning, något för att hålla ihop såret. Han hade redan ett nerblodat förband och hon rättade till det. Partisanerna kom nu, cordoverna kunde inte uppehålla dem längre. Fältläkaren Idelle kom springande och de slöt upp, mot bron och de andra som kommit undan. Aly hade velat veta vad som blev av hennes ulvar, men hon kunde bara lita till att de klarat sig, att de lytt kaptens stående order om att inte göra något dumt.

Hon var bredvid Idelle och precis på väg mot spången när hon märkte att personen före stannade upp. Bakom dem närmade sig en partisan målmedvetet. "Bågskytt!" Hjärtat sjönk som en sten när ropet kom och hon såg att det var sant. På höjden de var tvungna att passera stod en bågskytt, en av partisanerna. Bakom dem kom en annan med sköld. "Vidare!" skrek hon. "Vi måste förbi." Oddsens var urusla vilket som, men hon visste att hon skulle ha svårt att plocka partisanen bakom sig, inte minst om denne var understödd av en bågskytt. De andra var inte stridande. En av dem sprang över spången och hon manade högt till försiktighet. Om man halkade var man dödsdömd. Sedan var hon själv framme vid spången. Hon såg bågskytten, såg hur han siktade. Hon tog de första stegen ut på spången, beredd med skölden om han

skulle skjuta, Idelle tätt bakom. Partisanen såg på henne och sedan släppte han pilen.

Smärta. Smärtan högg henne i samma stund som den vassa pilen grävde sig in i hennes lår. Benet vek sig och hon föll, hamnade snett över den smala spången. Idelle stannade upp och vände sig mot henne, men hon manade på denne att skynda sig vidare, vidare, innan hon också skulle falla offer för bågskytten. Det fanns ingen tid. Själv var hon dömd; hon sade det inte, men hon visste det. Partisanen med sköld närmade sig sitt byte och hon kunde inte fly. Hon vände sig mot honom, smärtan överskuggade några sekunder allt, men hon såg honom. Han såg på henne, visste att hon var fast, visste det som hon själv visste. Benet pulserade av smärta och han höjde sitt vapen.

Nästa smärta överskuggade inte den första, som om kroppen redan ställt in sig efter pilen på att få ta emot mer. Hon kved och sjönk ihop, försökte reflexmässigt skydda sig medan svärdet gled ur handen och den andra låg slapt mot bron med skölden över. Han högg henne flera gånger, snabba hugg och hon kände hur de gick genom huden och rev upp nya sår. Samtidigt skyddade hennes klädsel henne, hennes skinnhätta och de andra läderdetaljerna vid halsen fångade upp klingan och den skar inte så djupt som den hade kunnat. Trots det visste hon att hon var illa ute, att hon troligtvis snart skulle dö. Hon stirrade ner på den mörka bron och kände livet sakta fly kroppen i takt med blodet som färgade spången röd under henne och droppade ner i vattnet nedanför.

Partisanerna stod över henne. De diskuterade henne. En av dem frågade om hon hade en påse. Partisanen som huggit henne menade att hon hade flera påsar, men den första rättade honom: "En jordpåse. Tänk om hon ligger där och dör och har en jordpåse på sig." Så omtänksamt, det var nästan som om hon önskade att hon var död redan. Då skulle hon få färdas hem. En handskbeklädd hand sökte sig till hennes nacke, kände efter om hon hade någon läderrem där. Det hade hon, fyra stycken närmare bestämt. En till ett skaegiskt halsband av ett ulvhuvud i brons. Kanske ocordovsk, men ett kärt minne och hon bar den normalt dold för att inte väcka ont blod. Två visselpipor av horn i varsin rem. Slutligen ett fickur. Ingen jordpåse, den bar hon inte där. Kanske insåg partisanen det också eftersom han släppte henne igen. Så svag... Smärta. "Nu rinner hennes liv ut i de jorgalska träskmarkerna", konstaterade den andra partisanen, inte utan viss skadeglad underton. Kanske fanns det någon slags poetisk rättvisa i det. Men nej, hon vägrade. Kunde de inte bara gå?

De gick inte. Istället stod de kvar, verkade njuta av situationen. Hon kunde höra att cordoverna inte lämnat spången till sitt öde ännu, åtminstone inte alla. Någon sade något om det ohedersamma i att ge sig på en skadad. Omtänksamt, men lönlöst. Partisaner hade ingen heder och de skulle inte släppa henne, inte om de fick reda på vem hon var.

"En blond ulv", konstaterade en av partisanerna bredvid henne. "Simon pratade om en blond ulv han stött samman med några gånger. Aly... Har jag dödat Aly?" Triumf i rösten, sedan svarade den andre att hon fortfarande rörde på sig. Hon bet ihop. Simon... Den sista hon ville tänka på nu. Simon som hon så gärna skulle ha i sitt våld för att visa honom precis hur han och hans

anhang skulle misslyckas i Jorgala. Hon var tacksam över att hon låg på både sin jordpåse och gradvimpel; gradvimpeln som skulle bekräfta hennes grad om de var bekanta med systemet.

Partisanen lät henne inte vara ifred. Han tog ett tag om hennes haka för att få sig en titt på henne. Hon ville inte se honom, men orkade inte göra motstånd. Snart släppte han henne igen och hon sänkte blicken till spången. "Vi kanske ska ta henne till Simon." Hon stelnade till. Hellre döden... De diskuterade hennes öde och sedan verkade den ena partisanen ge den andre något; vad hann hon aldrig uppfatta. Det hon däremot uppfattade var när samma partisan som tidigare tog ett tag om hennes haka igen och med den andra handen försökte mata henne med något. Det kom på hennes läppar, men hon förstod aldrig vad det var. Hon gjorde inget motstånd; det var ändå lönlöst och skulle bara provocera dem. Partisanerna beslutade sig för att ge sig tillbaka till gården; striden var kanske inte slut ännu även om det lät som om några roade sig där. Kanske ville de inte missa det roliga. Steg bort. Tacksamhet. Inte mot dem, men mot omständigheterna som gjort att de lämnat henne kvar. Hellre döden än Simon. Hellre döden.

Efteråt

Aya hade varit kvar vid bron. Trogna Aya, tappra Aya. Även om hon hade ormens order på att stanna och uppehålla fienderna kunde hon ha flytt så snart ormen försvunnit. Nu gjorde hon inte det. Istället lätta, försiktiga steg ut på spången. En hand på en axel, inte en illvillig handskbeklädd, utan en bekymrad och omtänksam. Aya frågade om hon levde. Oro. Aly förmådde först inte svara, men rörde på sig. Det var varmt och fuktigt, inte ett bra tecken och hon var så trött. Samtidigt, hon måste bort, måste bort från spången. De kunde komma tillbaka när som helst och då var döden bättre.

Oroliga ögon. Kunde hon be Aya ta hennes liv om det behövdes? Ja, men skulle valpen lyda? Inte tänka på det nu. Hon rörde på sig och gjorde en gest åt sin väska. Ulvört. Hon måste ha den, måste få kroppen att fungera. Oavsett om Aya förstod hennes gester eller ej hittade valpen rätt väska. Med darrande händer vecklade hon ut det tunna tyget som låg om den torkade ulvörten. Kanske av en reflex, kanske för att hon sett något, torkade Aya av hennes mun från blod, slem och annat innan hon gav ulvörten. Aly tuggade, långsamt och smärtfyllt, medan valpen lade ner resterande ulvört på plats. Ännu lite kvar, även om hon fått en större dos än normalt. Visste valpen rätt mängd? Spelade det någon roll?

Kraften återvände till hennes matta lemmar. Hon visste att den var lånad och att hon skulle få betala dubbelt igen, men just nu var det ett pris hon gärna betalade. Med blod ännu rinnande från de många såren stödde hon sig på sitt svärd och på Aya. Bort från spången, upp på kullen. Varje steg var en möda, men hon bet ihop, tappade uppfattningen om hur långt de tog sig. Ner i en skreva. Aly kämpade för att hålla sig vid medvetande. Måste få såren ombundna. Hon hade

tre-fyra förband kvar i väskan, tacksam över det nu. Ayas rädda ögon. Tryck mot såren. Det avbrutna pilskaffet som ännu satt kvar i låret. Aly försökte prioritera skadorna, men orkade inte riktigt, var för matt och kunde inte avgöra hur illa skadad hon var. Istället fick hon lita till valpen. Aya rörde försiktigt vid hennes saker, behandlade den slitna läkeväskan med respekt och plockade upp förband, verktygen, morteln... Aly följde henne slött med blicken. Verktygen... Nålen behövdes, liksom sentråden.

Om Aya förstod hennes blick eller om hon kunde räkna ut det själv var oklart. Valpen trädde nålen med lätt darrande händer och Aly slöt ögonen. Handen famlade över marken tills hon fann vad hon sökte, en pinne att bita i. Fick inte ge något ljud ifrån sig, inte nu, inte senare. Hon bet i pinnen, fortfarande med ögonen slutna. Hårt.

En stund senare, en god stund. Åtminstone kändes det så. Aly hade sjunkit in i medvetlöshet och vaknat igen, gång på annan. Nu stirrade hon upp i den mörka himlen, utan att veta hur dags på dygnet det var. Någon andades lätt bredvid henne; Aya. Skogen var tyst bortsett från de vanliga ljuden och hon frös lätt och mådde illa. Troligtvis ulvörten som började släppa sitt grepp. En normal dos kände hon sällan av särskilt mycket nu för tiden då hon tog den regelbundet, men en större dos som nu påverkade henne. Förr eller senare skulle hon behöva kråkas misstänkte hon. Kanske hade det som partisanerna försökt mata henne med också påverkat. Himlen ovanför blev mörkare, skogens ljud tonade ut. Aly slöt ögonen och lät kroppen bestämma. Kroppen ville vila, ville ha sömn.

Ett skrik av smärta, ytterligare ett. Långt, klagande, hastigt avklippt. Aly rös. Det kunde varit hennes skrik. Kanske var det något som nästan var värre, hennes ulvars, hennes familjs. Valpen hade sagt att hon bara sett Fabian, inte någon av de andra. Jac var i alla fall i säkerhet, liksom Léon och de andra som inte följt med. Hon kunde inte göra något, bara lyssna och lida med dem. Och led, det gjorde hon.

Dagsljus. Aly mådde bättre; ulvörten hade släppt sitt grepp under natten. Hon kände sig ömsom varm, ömsom kall, men det behövde inte vara sårfeber; hon hade legat kallare än vanligt trots att valpen varit vid deras läger och lyckats plocka åt sig deras väskor och sovsaker. En farlig expedition, men nödvändig. Tack och lov hade deras saker inte setts som särskilt intressanta och nu hade de haft nytta av att deras läger legat avsides; allt hade varit orört. Än så länge i alla fall. Det betydde i alla fall att de hade lite mat, lite värme och mer ulvört. Fabian hade anslutit sig till dem också. Låtsats att hans skada var värre än den var, att han hade behövt färdas långsammare. Egentligen hade han velat veta vad som blev av de andra, av dem. En försiktig vissling hade besvarats av Aly efter viss tvekan och så hade de funnit varandra. Glädje, trots deras skick. Aly visste inte om hon skulle överleva ännu, men hon var stark nog att hoppas nu åtminstone. Jordpåsen låg nära; om det behövdes skulle hon svälja lite av jorden och vänta på att få färdas hem, men inte ännu. Inte ännu.

Mörker. Mörker var trygghet. Mörker var lycka. De var tillsammans igen, roten. De tre sista hade lyckats fly partisanernas klor. Illa därän, mer eller mindre, men vid liv. De hade nu förflyttat sig ur

den direkta närheten till gården och därmed också den direkta faran. Tillsammans. Nu mot Svartebäck i den takt de kunde hålla och senare Inselburg när problemen i Svartebäck var tagna omhand. Slutligen skulle hela roten var återförenad, då skulle familjen vara hel. Aly kände sig trygg. Trygg och målmedveten. Partisanerna skulle få betala. De skulle få betala i blod och smärta, lika mycket som de själva lidit de senaste dagarna. De skulle få betala.

Off-detaljer

1) Off-ärende till långhuset för att kolla upp ett problem kring maten, som dock löste sig när jag väl kom tillbaka och insåg att det genomletade förrådet inte var så genomletat. Trevlig promenad iaf, om än lite onödig. Tur våra spelare är så tålmodiga och bra.

2) Ett kort arrangörsmöte med Johan; vi planerade båtuppdraget och jag fick ett kokt ägg. Magiskt av Johan att bara trolla fram det sådär utan att jag nämnt att jag var lite hungrig. De andra som nergjorde oss var John, Anders Edgar och Patrik Garn, verkligen rätt trupp att stöta på. ;)

3) En skarp fotskada som orsakade en liten omväg genom fiendens led. Vi stötte på ett par gilles-/partisangrupper + folket vid långhuset, men allt löste sig bra och vi fick god hjälp av dem på vägen.

4) Båten saknades och vi var tvungna att kolla upp om de andra arrangörerna visste vem som hade den. Turligt nog mötte vi Johan vid långhuset. I efterhand lade vi till historien om räden mot långhuset då partisanerna hittat på att ulvar gjort en sådan räd och det var roligare om ulvarna i fråga faktiskt fanns på plats. Räden fick jag reda på av Patrik Ottefjäll, sydskaegin som senare var vår fånge och ville prata med mig. Lyktan hängde vi upp ifall om Kalle som hade båten inte skulle hitta tillbaka till rätt vik eftersom det är lätt att komma vilse på sjön.

5) Gick fram för att kolla om folket vid långhuset var sugna på en strid. Mötte Torbjörn vid trekorset och vi samtalade lite lågt off när Celeste passerade oss. Ingen av oss kom sig för att varna honom. Sedan löste det sig smidigt eftersom cordoverna fick sin fånge och därmed inte sökte mer strid.

6) Båturen fick lösas lite iffy tyvärr då vi behövde kistan. Johan och John hjälpte oss att få tag på den (därför att vi fann den så snabbt) och sedan gjorde vi sällskap en bit genom skogen. Hade egentligen gärna haft mer deltagarinblandning, men det fick bli som det blev. Jag skojar inte om jag säger att kistan var tung.

7) Arrangörsmöte med Schlyter och senare också Johan med Anders och John som gott sällskap. Johan och John demonstrerade sköldstöt på Anders.

8) Vi ville vara snälla off och inte väcka folk som somnat. Sedan upptäckte vi John, misstänkte att Johan låg bredvid och hade lite roligt sådär iffy istället. Visade sig senare att Johan varit vaken när vi var där.

9) Sofie (Jac) behövde gå tidigare så vi körde på att hon skulle iväg i ett ärende. Samtalet på morgonen är en efterkonstruktion; egentligen pratade vi om det på kvällen innan rent off. Sedan improviserade vi vid frukosten.

